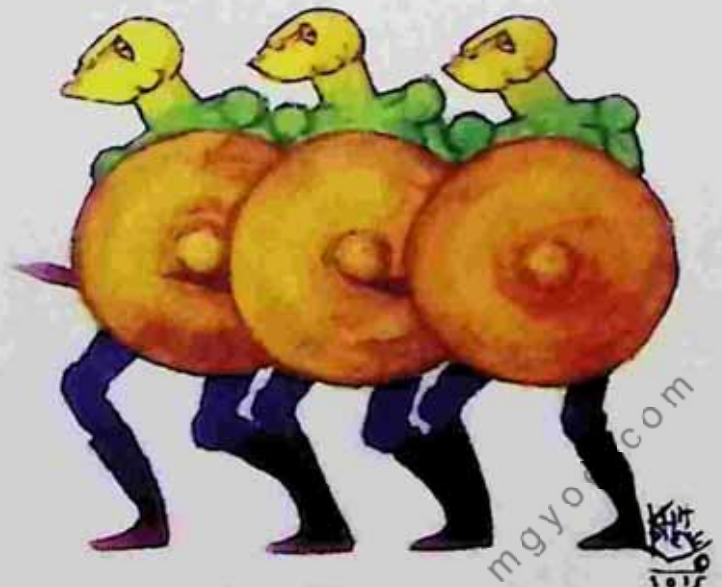

မင်းချွန်မြူးတန်

ငှက်ကလေးရဲ့သက်တော်စောင့်

“ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ အစ်ကိုရ၊ မြို့စောင့်နတ်ရူး၊ အစားကြူး၊
 ဘီလူးပေါ်လိမ့်မည်'တဲ့။ အဲ...နောက်ပြီး မြို့စွန်ချောင်းဦး၊ ပက်လက်ကူး၊
 ဘီလူးလာလိမ့်မည်'တဲ့။ အဲဒီ တဘောင်ပေါ်ပြီးတဲ့နောက် မကြာပါဘူး။
 မြို့ထဲက အင်း...လူကြီးပိုင်းတွေ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီ ရှေ့မီ နောက်မီ
 သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြတယ်။ မြို့စောင့်
 နတ်စင်က နတ်ရုပ်ကိုလည်း သွားသွားကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ပြောတော့
 နတ်ရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ဗိုက်ပူလာတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်
 အမြင်တော့ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပါပဲ အစ်ကိုရာ”

လှပသော ရောင်စုံလိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် လည်းကောင်း၊
 ကြည်နူး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ရနံ့တစ်ခုကို ထုပ်ပိုးထားသည့် လက်
 ဆောင်သည် လည်းကောင်း၊ ရင်ခုန် တမ်းတစရာဖြစ်သော နွေးထွေးသည့်
 အနမ်းများသည် လည်းကောင်း၊ ဝါရည်မှုန်ဆွတ်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး
 အပြည့် ထိုးစိုက်ထားချင်စရာကောင်းသော ပိတောက်ပန်းပွင့်များသည်
 လည်းကောင်း၊ ချောက်ချားလောက်သော အချစ်သည် လည်းကောင်း၊ ရွံစရာ
 ကောင်းသော လည်ယှက် ထွေးပွေ့ဖက်မှုများသည် လည်းကောင်း အကယ်
 စင်စစ်မှာ ဘာမှမဟုတ်ကြကြောင်း ပြောပြလျှင် ယုံစေချင်ပါသည်။

“ထူးဆန်းတာက အဲဒီအချိန်ကစပြီး လပြည့် လကွယ်နေ့တွေမှာ
 ကျွန်တော်တို့မြို့က မိန်းကလေးတွေ ပျောက်ပျောက်သွားတာပဲ။ တစ်ခါ
 တလေ တစ်ညတည်းကို နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ပျောက်သွားတယ်”

MKS0004

3,000.00 KS

ငှက်ကလေးရဲ့သက်တော်စောင့်၊ မင်းခိုက်စိုးစန်၊

ပျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ခေတ်ဘုန်းမို၊ စာမုက်မှာ ၂၅၂ မုက်မှာ၊ ၁၃ ခင်ဘီ x ၂၀.၅ ခင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးခန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ကျ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၏ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

ငှက်ကလေးရဲ့
သက်တော်စောင့်
မင်းခိုက်စိုးစန်

ရတနာအောင်မြင် ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

ရထားက သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့၏ ဘူတာရုံကုပ်ကုပ်ကလေးထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ တစ်စထက်တစ်စ သူ့ထံမှ ရွှေ့လျား ဝေးကွာစပြုနေသော ရထား၏ သံမဏိ ကိုယ်ထည်ကြီး လျှောတိုက်သွားပုံသည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ တကယ်တော့ သက်သောင့်သက်သာရှိစွာ မနေထိုင်တတ်ခဲ့သူမှာ သူသာလျှင် ဖြစ်၏။

ငါတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ခဲ့ပြီဟူသော အတွေးသည်ပင် ရထားလို အဆမတန် ရှည်လျားလွန်းနေသည်ဟု အောက်မေ့စေ၏။ သူ့မှာ တစ်ခုခုလုပ်စရာရှိနေသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိသလို ထင်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။ ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလား။ တစ်ခုခု လုပ်စရာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာ တစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိဘူးလို့ အောက်မေ့ပစ်လိုက်ချင်ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာအတွက်မှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဟု ခံစားရ လေသည်။

* * *

ဘူတာရုံ အုတ်ကြွပ်ခေါင်မိုး နီနီအစပ်တွင် ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် နားနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ရေနံချေးရောင် ညိုမှိုင်းနေသော ဘူတာရုံပုပု ကလေး၏ အသွင်အပြင်သည် စိန်ပန်းပင်ပေါက်ကလေးများ၊ စက္ကူပန်းရုံ ကလေးများ အကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ထားသည့်ပုံ ပေါက်နေ လေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းကလေးပေါ်တွင် အနီရောင်၊ အဝါရောင် စိန်ပန်း ပွင့်တွေ ပြန့်ကျဲနေကြသည်။ ပန်းနုရောင် စက္ကူပန်းခြောက်ခြောက်များကို လည်း အဆုပ်လိုက် အထွေးလိုက် တွေ့ရ၏။

ဘူတာရုံအစပ် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း သူ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြို့ထဲသို့ဝင်ရန် တစ်ခုခုတော့ စီးရပေလိမ့်မည်။ မြင်းလှည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုက်ကား ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟု သူ စိတ်ကူးလိုက်၏။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားရသည်ကို သူမသိသေး။ သည်မြို့ကလေးကို သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေကိုသာ သည်မြို့ကလေးမှာ တွေ့လိုက်ရသည်ဟု သတင်းမကြားခဲ့ရလျှင် သူ့တစ်သက်တာအတွင်း သည်မြို့ကလေးနှင့် ပတ် သက်စရာ ဘာအကြောင်းဘာမှ မရှိဟုပင် ပြောရပေလိမ့်မည်။

အင်း...အခုတော့ ပတ်သက်လာပြီပေါ့လေ။ အဖေ့ကြောင့်ဆိုပါ တော့။ အင်း...ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေး။ အဖေက ငါ့ကို လိုက်ရှာပါ သားရယ်...ဟု မှာခဲ့သည်မဟုတ်၊ သူ့ဘာသာ သူ သွားချင်၍ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိုက်ရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ အင်း...ဒါဆို ဒီမြို့ကလေးနဲ့ လာပတ် သက်ရတာ ငါ့ကြောင့်ပဲပေါ့ဟု တွေးလိုက်၏။ ဟင့်အင်း...ဒါလည်း သိပ် မဟုတ်လှသေး။ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ်သာဆိုလျှင် အဖေ့ကို လိုက်ရှာဖြစ်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါသည်။ သွားပါစေပေါ့၊ အဖေဘာသာ အဖေ လွတ်မယ် ကျွတ်မယ် ထင်တဲ့နေရာ သွားစမ်းပါစေ။ အဖေရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို အဖေဘာသာ အဖေရှာဖွေပါစေ။ သူ့အနေဖြင့် လိုက်ခေါ်စရာအကြောင်းမရှိ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လိုက်အနှောင့်အယှက်ပေးစရာအကြောင်း မရှိ။

လူဆိုသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူဖြစ်စေ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဖြစ်စေ လွတ် လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိသင့်သည် မဟုတ်လား။ သူကတော့ ထိုသို့ပင် ခံယူ

ထား၏။ လူ၏ တတ်နိုင်မှုအစွမ်းသည် အကန့်အသတ်ရှိပါသည်။ အများဆုံး တတ်နိုင်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲယူမည်။ လွယ်တော့ အတော်မလွယ်သောကိစ္စ ဖြစ်၏။ တန်ပြန် ဆန့်ကျင်မှုများ၏ အတိုက်အခိုက်ကို ခံရမည်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်လိုပင် လောကကြီးကို မိမိစိတ်ကြိုက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်သူများကလည်း ရှိဦးမည်။ ထိုသူတို့၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် မိမိ၏ စိတ်ကြိုက် မတိုက်ဆိုင်ဘူးဆိုလျှင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရဦးမည်။ လောကကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲယူဖို့ ဆိုသည်မှာ တော်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝင်မြင့်တတ်သူများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ လောကကြီးသာ ရွံ့စေးတုံးတစ်တုံး ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ထိုသူများက လောက်စာလုံး လုံး၍ ရောင်းပစ်ကြပေလိမ့်မည်။ နောက် သူတို့အချင်းချင်း အပေးအယူ မတည့်သည့်အခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးခွကိုယ်စီဖြင့် ပစ်ကြပါစေပေါ့။ ဒါပါပဲ။ ထိုသို့ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် အနည်းဆုံး တတ်နိုင်တာကတော့ ဘာကိုမှ ပြောင်းလဲမပစ်ဘဲ နဂိုရှိနေသည့်အထဲမှ ကိုယ်ကြိုက်ရာကို ရွေးချယ်သွားရန် ဖြစ်သည်။

အဖေသည် အများဆုံးကို မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ တတ်နိုင်သည့် အနည်းဆုံးကို လုပ်သွားခဲ့သည်။ မိသားစုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူ ရှာရန် ထွက်ခွာသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သွားပါစေ ဘာဖြစ်လဲ။

ပြဿနာက တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။ အမေ...၊ အမေက သူ့လို သဘောမထားနိုင်။ စင်စစ် အဖေ မရွေးချယ်ချင်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးသူမှာလည်း အမေ။ အဖေ့ကို ထိုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ပြန်ဆွဲသွင်းထားရန် သူ့ကို လိုက်ရှာခိုင်းလိုက်သူမှာလည်း အမေပင် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် မီးခြစ်တစ်လုံး မဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတော် ကံကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ မီးခြစ်တစ်လုံးသာဆိုပါက အမေက ခဏခဏ ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီး မီးတောက်အောင် ခြစ်နေမည်မှာ သေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြေနီလမ်းကလေးအဆုံး ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ ထိုကုက္ကိုပင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်က...

“ဆိုက်ကားငှားမလား ဆရာ”

ဟု လှမ်းမေး၏။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း မြို့ထဲကို ဘယ်လောက်လဲဟု မေးလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားသမားလေးက...

“လေးဆယ်တော့ပေးပါ ဆရာ”

“မင်းဟာက မများဖူးလားကွ”

“ဘယ်လောက်နီးနီး ဆိုက်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ရုံနဲ့ သုံးဆယ်ယူတာ ဆရာရဲ့”

ဘုရားရေး...ဒီကောင့် ထိုင်ခုံမှာ ရွှေတွေများ ချထားသလား။

အထဲမှ အုန်းဆံ့မျှင်များ ပေါက်ထွက်နေပြီဖြစ်သော ဆိုက်ကားကူရှင်ပေါ်သို့ သူ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျန်ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ကို သူ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သေး၏။ ထိုတစ်ယောက်ကတော့ ခရီးသည်မရဘဲ နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်ကို တွေးကာ သူ့စိတ်ထဲ အားနာသလို ဖြစ်မိသည်။ ကဲ... ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကြောင်လိုက်သလဲလို့။

ဘာမှ အားနာစရာမရှိသည့်ကိစ္စကို ကြံဖန်ပြီး အားနာနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းလေ...ငါတစ်ယောက်တည်းက ဆိုက်ကားနှစ်စင်းလုံးကို ငှားစီးလို့ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်စီးစီးကတော့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရမှာ သေချာတယ်။ ဘာမှ အားနာနေစရာမလို၊ ကဲ...မေ့လိုက်တော့။

ခက်တာက သည်ဘူတာတွင် ဆင်းသော ခရီးသည်က သူတစ်ယောက်တည်း။ ကျန်သော ဆိုက်ကားအဖို့ ခရီးသည်ထပ်ရစရာ မရှိ။ သည်အတိုင်း ထိုင်ခုံဗလာဖြင့် အိမ်ပြန်ရပေလိမ့်မည်။ သူ တွေးရင်း မျက်နှာပူသလို ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် ဆိုက်ကားနှစ်စီးပေါ်တွင် သူ တစ်ယောက်တည်း ဟိုဘက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း၊ သည်ဘက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကိုးရိုးကားရား ခွစီးနေပုံကို စိတ်ဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာပူချင်စိတ်ပင် ပျောက်သွား၏။ အင်း...ဒီလိုပါပဲလေ၊ တစ်ခါတလေ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ကူညီဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့။

သူစီးသော ဆိုက်ကားက ထိုကျန်နေရစ်ခဲ့သူအနီးမှ ဖြတ်သွားသော အခါ သူ အလိုလို မျက်နှာလွှဲနေဖြစ်သည်။ သို့သော် အတော်လေးလွန်သွား ပြီးချိန်တွင် သူမနေနိုင်၊ လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆိုက်ကား ဆရာသည် သူ့ဆိုက်ကားပေါ်တွင် မျက်နှာကို ဝါးဖက် ဦးထုပ်ဖြင့် ဖုံးကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ငိုက်မျဉ်းနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ကောင်းပါသည်။ သူ မရလိုက်သော ခရီးသည်အတွက်လည်း ဘာမှ မကြောင့်ကြ၊ ဝန်တိုနေပုံမပေါ်။ တစ်စုံတစ်ခု၏ ကယ်တင်ခြင်းကို ခံရဖို့အတွက်လည်း ပူပန် မျှော်လင့်နေပုံမရ။ ဘာကိုမှလည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေဟန်မတူ၊ ကောင်းပါသည်။

သူ အနည်းငယ် ဘဝင်ကျသွား၏။ နေရာတကာ လျှောက်ကယ် တင်ချင်နေသော သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ပြင်ဆင်ရဦးမယ်။ ‘ပျက်အစဉ် ဖြစ်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်များသည် ပြင်လျှင် အတော်ကြာတတ်ပါသည်။’

“ဆရာ...ဈေးရှေ့အထိ သွားမှာလား”

သူ စီးလာသော ဆိုက်ကားသမားလေးက မေးသည်။ ရုတ်တရက် သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“အင်း...ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ငါ့ကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုဆီကို ပို့ပေးပါ ကွာ။ သိပ်အကောင်းစား တည်းခိုခန်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သိပ်သိပ် ရပ်ရပ်နဲ့ နားအေးပါးအေး နေလို့ရမယ့် တည်းခိုခန်း ခပ်သေးသေးပေါ့ကွာ”

ဆိုက်ကားသမားလေးက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဆရာ ဒီမြို့ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်”

သူ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“အေး...မရောက်ဖူးဘူးကွ၊ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာက တည်းခိုခန်းတွေ လျှောက်ရွေးနေတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ တည်းခိုခန်းက တစ်ခုပဲရှိတာ ဆရာရဲ့။ အကောင်းစားတွေ၊ အလတ် စားတွေ၊ အနိမ့်စားတွေ၊ နားအေးပါးအေး နေချင်တာတွေ ဘာတွေ ညာတွေ လျှောက်ရွေးနေစရာကို မရှိဘူး။ ဆရာကလည်း ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဥစွာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖေ ဒီမြို့

တွင် ရှိနေသည်ဆိုပါက ထိုတစ်ခုတည်းသော တည်းခိုခန်းမှာပင် တည်းရ ပေလိမ့်မည်။ ရှာမတွေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့။ သူနှင့် အဖေ ဆုံကို ဆုံကြရမည်။

သူက သေချာသွားအောင် ဆိုက်ကားသမားလေးကို မေးကြည့် လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပြီး...

“ညီလေး...မင်း ဆိုက်ကားက နေ့တိုင်း ဘူတာရုံမှာ ဂိတ်ထိုးတာ လား။”

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကို၊ တခြားအချိန်တွေကျတော့ ဈေးနဲ့ မြို့ထဲ လျှောက်နင်းရတာပေါ့။ ရထားချိန်နီးရင်တော့ ဘူတာမှာ သွားစောင့်တာပဲ”

သူက ‘ညီလေး’ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာကြောင့် ဆိုက်ကားသမားလေး ကလည်း ‘ဆရာ’ဟု ခေါ်နေရာမှ ‘အစ်ကို’ဟု ပြောင်းခေါ်သည်။ ဆိုးတော့ မဆိုး။ ဒီဆိုက်ကားသမားလေးနှင့် ရင်းနှီးထားဖို့ လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်ပေ လိမ့်မည်။

သူက ခရီးဆောင်အိတ် ဘေးစစ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့အဖေ၏ ဓာတ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နောက် ဆိုက်ကားသမားလေးကို လှမ်းပြ လိုက်ပြီး...

“ညီလေး...လွန်ခဲ့တဲ့ လေး ငါး ခြောက်ရက်လောက်တုန်းက ဒီလူကြီးကို စောစောက မင်းပြောတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပို့ပေးရသေးလား။”

ဆိုက်ကားက အရှိန်လျော့ကျသွားသည်။ ကောင်လေးက ဓာတ်ပုံ ကိုမကြည့်ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်သလို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။ ဆိုက်ကားသမားလေး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လင်း လက်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။

ဆိုက်ကားသမားလေးက...

“အစ်ကိုက ထောက်လှမ်းရေးကလား။”

သူက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ငါ့အဖေကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ အဖေက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က ဆင်းသွားလို့ကွ။ ဒါ ငါ့အဖေ ဓာတ်ပုံပါ။”

ဆိုက်ကားသမားလေးက ဓာတ်ပုံကို ယူပြီး ကြည့်သည်။ နောက်

သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို အသေ အချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းကို တစ်ချက် ခါယမ်း လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး အစ်ကို”

“ဒါဆို ဟို နောက်တစ်ယောက်ကော...”

ဘူတာတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆိုက်ကားသမားကို ရည်ညွှန်း၍ မေးလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားသမားလေးက တစ်ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေ ပြီးမှ...

“မပြောတတ်ဘူး အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးမှာ ခရီးသည် အဆင်းအတက် သိပ်မရှိလှပါဘူး။ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလောက်ပါ။ ကျွန်တော် မမြင်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခရီးသည်ရလို့ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှ ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ မသိဘူး လေ အစ်ကို”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘာမှ တစ်ထစ်ချ တွက်ဆထား၍ မရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ အနည်းငယ် တွေးရခက်သွား၏။ ဘဝတွင် ပုံသေနည်း များသည် အသုံးမကျတတ်ပါ။ မသိကိန်းတစ်လုံးပါ ညီမျှခြင်းများ၊ မသိ ကိန်းနှစ်လုံးပါ ညီမျှခြင်းများကို တွက်ချက်ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ကျောင်းက သင်ပေး လိုက်သော်လည်း ဘဝတွင် ပုစ္ဆာပါ ကိန်းဂဏန်း အားလုံးမသိကိန်းဖြစ်နေ လျှင် မည်သို့ တွက်ချက်ရမည် ဆိုသည်ကို ကျောင်းက သင်ပေးလိုက်ပါ။

ထို မသိကိန်းများကို သည်အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရန်သာ တတ်နိုင် တော့၏။ သူ့အတွက်တော့ ဂဏန်းသင်္ချာ ဟူသည်မှာ ကြွေးစာရင်းမှတ်ရုံ လောက်သာ အသုံးဝင်တော့သည်ဟု ထင်ရ၏။

“ညီလေး...၊ ဒီမြို့ထဲကို ရထားနဲ့မလာဘဲ တခြားလမ်းနဲ့လာလို့ရ သေးလား”

ကောင်လေးက ဆိုက်ကားကို ခပ်သွက်သွက်နင်းရင်း...

“ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ အနေအထားကို နည်းနည်းပြောပြမယ် အစ်ကိုရာ။ ဒီလို...မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အစ်ကို စောစောက လာခဲ့ရတဲ့ ရထားလမ်းရှိတယ်။ မြို့အရှေ့ဘက်မှာတော့ ချောင်း

တစ်စင်း ရှိတယ်။ ရွှေလောင်းချောင်းတဲ့။ ဟိုတုန်းက အဲဒီထဲမှာ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လောင်းလှေတစ်စင်း နစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပုံပြင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုအထိတော့ အဲဒီချောင်းထဲမှာ ရွှေတွေ ဘာတွေ ကျင်ယူလို့ ရတဲ့သူတွေ ရသေးတယ်။ ဥစ္စာစောင့်က ပေးတာလို့ ပြောတာပဲ။ ထားလာတော့ အဲဒီချောင်းနဲ့ ရထားလမ်းနဲ့က မျဉ်းပြိုင်ဗျ။ မြို့ကို အရှေ့ဘက်က မျဉ်းတစ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်က မျဉ်းတစ်ကြောင်းတားပြီး နှစ်ဖက် ပိတ်ထားသလိုပဲ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုရာ...အစ်ကိုအဖေက ရထားနဲ့ မလာဘူး ဆိုရင် ချောင်းကို လက်ပစ်ကူးပြီး မြို့ထဲဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“အဲဒီချောင်းထဲ လှေတွေ မသွားဘူးလား။ ဟိုဘက်ကမ်းကူးတဲ့ ကူးတို့တွေ ဘာတွေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ရေစီး တအားကြမ်းတယ် အစ်ကိုရာ။ ချောင်းဆိုပေမဲ့ သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး၊ အကျယ်ကြီး။ နက်လည်း နက်တယ်၊ သွားရေးလားရေးလည်း မပေါက်ဘူး။ နောက်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းမှာလည်း တောပဲ ရှိတော့တာ။ ကူးတို့လှေ ဘယ်ထားမလဲ။ တောက ဟိုဘက် ရိုးမအထိ ဆက်နေတာ”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

အတန်ကြာအောင် ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ငိုငိုပြီး လိုက်ပါလာမိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒီမြို့ကလေးပေါ်မှာ အဖေ ရှိနေသလား၊ မရှိဘူးလား မသေချာပြန်သေး။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ တကယ်လို့ အခု သွားမယ့် တည်းခိုခန်းမှာ အဖေနဲ့ မဆုံဘူးဆိုရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သူ သက်ပြင်းချသံကို ကြားသွားသောကြောင့် ဆိုက်ကားသမားလေးက ကိုယ်ကို ကြွ၍ ဆိုက်ကားကို အားစိုက်ဖိနင်းနေရာမှ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“သိပ်တော့ စိတ်ပျက်မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရာ”

ဟု လှမ်းပြော၏။ သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မော်တော်ကားတွေ စက်ပျက်တဲ့အခါ ဝပ်ရှော့ပို့ရသလိုမျိုး စိတ်တွေ ပျက်သွားတဲ့အခါ ပြင်ဖို့ စိတ်ဝပ်ရှော့တစ်ခုလောက်ရှိရင် ကောင်းမှာပဲဟု သူ တွေးမိ၏။ ဆိုက်ကားသမားလေးက...

“တကယ်လို့ အစ်ကိုအဖေ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတာမှန်ရင် စုံစမ်းရတာ မခက်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံးကြာလှ သုံးရက်ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကူ ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး အစ်ကို၊ ညီညီလတ်တဲ့။ ဈေးထိပ်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ရှိတတ် တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ခရီးသည် လိုက်ပို့နေတဲ့အခါမျိုး ဆိုရင်တော့ ခဏစောင့်ပေါ့ အစ်ကိုရာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို ‘အသေးလေး’လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ညီညီလတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုသာ မသိရင် နေမယ်၊ အသေး လေးဆိုရင်တော့ တစ်ဈေးလုံးသိတယ် အစ်ကို”

သူ တစ်ချက် ပြုံးဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီရာ။ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုစိတ်ထဲမှာ မင်း အကူ အညီ နည်းနည်းပါးပါး လိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အစ်ကို အဖေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တွေ့နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ချည်း အောက်မေ့နေတယ်”

အသေးလေးက ဆိုက်ကားကို အရှိန်လျှော့ချကာ မျက်နှာပေါ်မှ ဈေးများကို တဘက်ငယ်ကလေးဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း...

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း လူမှုရေးကိစ္စဆို ကူညီရတာ ဝါသနာပါတယ် အစ်ကိုရာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အစ်ကိုအဖေက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရတာလဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာတော့ အိမ်တွေမှာ ပြဿနာဖြစ်ရင် သားသမီးတွေချည်း ဆင်း သွားတာပဲ၊ အခုကျမှ အဖေက ဆင်းရတယ်လို့...”

အသေးလေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ရောယောင်ပြီး ရယ်ဖြစ်၏။ ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်။ အဖေနှင့် အမေတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင်ဖြစ်သော ပြဿနာကို သူ ပြန်အစဖော် ပြောချင်စိတ် မရှိ။ စဉ်းစားရုံမျှပင် စဉ်းစားကြည့်မနေချင်တော့။ စင်စစ် ဒီကိစ္စကို အသေး လေးကို ပြောပြဖို့လည်း လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

အသေးလေးက...

“အစ်ကိုက သတင်းစာတွေ ဘာတွေထဲကနေ ကြော်ငြာပြီး မခေါ်

ဘူးလား။ ဟိုဒင်းပေါ့၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ‘အဖေ အမြန်ပြန်လာပါ၊ အားလုံး ခွင့်လွှတ်သည်’ ဘာညာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လိုလက်ရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ် ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ...အဖေကို အဲဒီလို ခေါ်ရမလားကွ။ ‘အားလုံး ခွင့်လွှတ်သည်’ဆိုတာကြီး ထည့်ပြီးတော့...ကြံကြံဖန်ဖန်ကွ။ နောက်ပြီးတော့ မှန်တာက အဖေဘက်က အမှန်ကွ။ မှန်တဲ့သူကို သွားပြီး ဘယ်နှယ်လုပ် ‘အားလုံး ခွင့်လွှတ်သည်’ လုပ်ရမှာလဲ”

အသေးလေးက ဆိုက်ကားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း ခေါင်းကိုကုတ်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။ နောက်မှ...

“မသိဘူးလေ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ဖူးနေကျ ပုံစံ အတိုင်း ပြောကြည့်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လေ တစ်ခါတစ်ခါ ကျရင် မှားတဲ့သူကလည်း မှန်တဲ့သူကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ရှိပေးသင့် တယ် ထင်တယ်”

သူ အနည်းငယ် အံ့ဩသွား၏။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု ပြန်မေးမိ သည်။ အသေးလေးက...

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကို။ မှားတဲ့သူတွေက အာဏာရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတဲ့အခါမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မှားတဲ့သူတွေက အများစု ဖြစ်နေတဲ့အခါ မျိုးဆို မှန်တဲ့သူ တစ်ယောက်တည်းကို ပိုခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်။ ငါတို့လို မမှားရကောင်းလားဆိုပြီး ဒုက္ခလိုက်ပေးနေလို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ နောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မှန်တဲ့သူဘက်က သိမ်ငယ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ”

အား...တကယ်ကောင်းတဲ့ အတွေးပါလားဟု သူ့စိတ်ထဲ အောက် မေ့မိ၏။ ဒီကောင်လေး မဆိုးဘူးပဲ။ စကားတော့ အတော်များသည်။ သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မျှော်လင့်မထားမိလောက်အောင် ကောင်းသော အတွေးကလေးများကို ပေးတတ်သည်။

ခွင့်လွှတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သိမ်ငယ်စရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ ခေါင်း ညိတ်မိ၏။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် ကြည်ဖြူအောင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်း

အောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အရှုံးအမြတ် မရှိ၊ အနိမ့် အမြင့် မရှိ၊ ပြင်ညီ သဘောထားခြင်း ဖြစ်၏။

မှန်သူဘက်ကသာ ခွင့်လွှတ်ရစတမ်းဆိုလျှင် ခွင့်လွှတ်သူက အထက် စီးနေရာတွင် ရှိနေပြီး ခွင့်လွှတ်ခံရသူက အလိုလို နိမ့်ကျနေပေလိမ့်မည်။ အထက်စည်းနှင့် အောက်စည်း ကွဲပြားနေသရွေ့ ကြည်ဖြူခြင်း အစစ်မရှိ နိုင်။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းအစစ် မရှိနိုင်။

သူ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဆိုက်ကားက ညာဘက်မှ အနည်းငယ် ပို၍ ကျဉ်းသော လမ်းကလေးထဲသို့ဝင်ရန် ကွေ့လိုက်၏။ လက်ဝဲဘက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြို့မဈေးသစ်ဟူသော အစိမ်းရောင် အောက်ခံပေါ် အဖြူ ရောင်စာလုံးဖြင့် ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် လှမ်း မြင်လိုက်သည်။

လမ်းက အနည်းငယ် ကြမ်းသောကြောင့် ဆိုက်ကားသည် ခဲလုံး များပေါ်တွင် တစ်ချက် တစ်ချက် ဆောင့်ဆောင့်ခုန်၏။ မြေနီလမ်းကလေး ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ခဲလုံးများ ချိုင့်ခွက်များ ပေါ်လှသည်။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထုံးသုတ်ထားသော ခြံဝင်းဖြူဖြူကလေးများ၊ ညီညာ စိမ်းစိုနေသော ပုဏ္ဏားရိက်ပင်တန်း စိပ်စိပ်ကလေးများကို မြင်ရ၏။ ခြံအဝင် တံခါးတိုင်များပေါ် နွယ်တက်လျက်ရှိကြသော ထားဝယ်မှိုင်းပွင့်နီနီကလေး များသည် လေတိုးတိုင်း လှုပ်နေကြ၏။ ဇီဝေါ ပန်းရုံများနှင့် အရိပ်ကောင်း သော သစ်ပင်ကြီး တချို့တလေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဝန်းကျင်ဒေသ တစ်ခုလုံးသည် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ဖြင့် စိမ်းစိုအေးမြကာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ဆိုက်ကားက 'သီရိမြိုင်' တည်းခိုရိပ်သာဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား သော နှစ်ထပ်တိုက် ဖြူဖြူကလေးတစ်လုံး၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးဖြစ်သောကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာ သွား၏။ မြက်ခင်းပါးပါးစိမ်းစိမ်းကလေးနှင့် ခြံထောင့်တွင် ငှပင်တစ်ပင် ရှိသည်။ နောက် ကြိုးလွဲဒန်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“ရောက်ပြီ...အစ်ကို”

ဟုပြောရင်း အသေးလေးက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကူမပေး၏။

သူက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်ရင်း...

“တကယ်လို့ ဒီည ငါ မင်းကို တွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာရှာရမလဲ အသေးလေး။ မင်းပြောတဲ့ ဈေးထိပ်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ လား။”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို၊ ညဘက် ညဘက်ဆို...ဟား...နေဦး၊ ဒီည... ဒီည”

အသေးလေးက စကားပြောနေတုန်း ချက်ချင်း ကြောက်လန့် တကြား မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးလိုက်မိ သောကြောင့် သူက အသေးလေး ပခုံးကိုပုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လဲကွ ဒီည။ မင်းရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမိန်းမက စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်လို့လား။”

အသေးလေးက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး...အစ်ကို။ ဒီည လကွယ်ည အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာက အဲဒီ...အဲ...ဟိုဒင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ပြဿနာပေါ့။ အဲ...အဲဒါ ရှိတယ်”

အသေးလေးက စကားကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်တုံ့တုံ့ပြောရင်း တဘက်ကလေးဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်ပြန်သည်။ အသေး လေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ချက်ချင်းလိုလို နီရဲလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ တစ်ခုခုကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင် ကိုလည်း ကုတ်ထားသည်။ သူ အသေးလေးကိုကြည့်ရင်း ပိုစိတ်ဝင်စား လာ၏။

“ဘာလဲကွ၊ ဘာပြဿနာလဲ”

“ဟိုဒင်း...အဲ...အစ်ကို ယုံချင်မှ ယုံပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ လကွယ်ညဆိုရင် ဘီလူး လာတတ်တယ် အစ်ကို”

“ဘာ...ဘီလူး၊ ဘယ်က ဘီလူးလဲ။ ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ။ စတိတ်ရှိုး လာကြည့်တာလား...ဟင်း...ဟင်း”

အသေးလေးက အသက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ရင်း...

“အင်း...အစ်ကို ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်သားပဲ။ ကျွန်တော်

တို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အစတုန်းကတော့ မယုံဘူး။ နောက်မှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်လာလို့”

ဘုရားရေး...ပြဿနာက မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမိုကြီးကျယ်နေပုံပေါ်၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘီလူးလာသည်ဆိုခြင်းမှာ တကယ်ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘီလူး ဘယ်လိုလာသလဲ၊ ဟင့်အင်း...ယုံကြည်ရ ခက်လိုက်တာ။ ဘီလူးဆိုသည်မှာ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး တာဝန်ခံ ကောင်မလေးမဟုတ်ပါ။ အလှူခံ မဟုတ်ပါ။ ဇာတ်အဖွဲ့မဟုတ်ပါ။ နောက် ခပ်ညံ့ညံ့ ကျူရှင်ဆရာမဟုတ်၊ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည် မဟုတ်၊ ခေတ်ကုန်သွားသော အင်္ကျီဖက်ရှင်မဟုတ်၊ နံပါတ် ဖျက်သိမ်းခံရသော မော်တော်ကား မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နယ်စွန် မြို့ငယ်ကလေးများကို ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် တစ်ခါတလေ ရောက်လာစရာအကြောင်း မည်မည်ရရ မရှိပါဘဲ ရောက်လာတတ်သော အရာများလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လားဟု သူ ပြန်တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ဥပမာ-သေခြင်းတရားပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ခုနစ်ရွက်ကူး၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း ဝေပါ ဟူသော တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ထားသည့် အူကြောင်ကြောင် စာအိတ်တစ်အိတ်ပေါ့။

သူ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းမိလေသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုတော့ မည်သူကမျှ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပို့လိုက်မည် မထင်ပါ။

J

ပန်းနုရွှေရောင် မိုးတိမ်အရိပ်တွေ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ကောင်းကင်
 မှာ မျောလွင့်နေကြ၏။ ကံ့ကော်ဝတ်မှုန်ဆံ ဝါဝါတွေ ဖြန့်ကျဲထားသော
 လမ်းမပေါ်တွင် စိတ်ကူးများကို ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ရုပ်တုတစ်ခု တည်
 ဆောက်ထားသည်။ မြောက်ပြန်လေ၏ မြူခိုးမြူငွေ့များထဲတွင် ရတနာ
 ကိုးပါး စီခြယ်ထားသည့် လည်ဆွဲဘယက်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ နက်ရှိုင်းသော
 အကြည့်များသည် အပြုံးတစ်ခုနှင့် ထိခိုက် ကြေမ့သွားသည်။ ထိုအကြည့်
 များထံမှ ဘာကို ရလိုက်သလဲ။ ဘာကို မြင်လိုက်ရသလဲ။ ဘဝရဲ့ အစကို
 လား၊ ဘဝရဲ့ အဆုံးကိုလား။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏကိုလား။ ဟင့်အင်း...
 ဘာကိုမှ မမြင်လိုက်ရပါ။ လူဆိုသည်မှာ ဘာကိုမှ အသေအချာ မြင်နိုင်သော
 သတ္တဝါမဟုတ်ပါ။

တည်းခိုခန်း အဝင်ဝ ပန်းချီအကွယ်မှ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်
 ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူကြီး မျက်နှာပေါ်တွင်
 ပါဝါ ခပ်များများ မျက်မှန်တစ်လက် တပ်ဆင်ထားသည်။

စင်စစ် ဘာကြောင့် မျက်မှန်ဟု ခေါ်ရသလဲ။ မျက်စိကို မှန်ကန်
 စေခြင်းကြောင့်လား၊ မျက်စိတွင် တပ်ထားရသည့် မှန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လား။
 ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန် အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ။ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား

မရှိ။ သို့သော် ဖြစ်ဖို့များသည်မှာ မျက်စိတွင် တပ်ထားသော မှန်ချပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာ ခေါ်ဝေါ်သည်ဟု ထင်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်စိကို မှန်ကန်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သောအရာဟူ၍ လောကတွင် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန်လည်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိ၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား မရှိ။ လူ့အမြင် မှန်ကန်ရေးဝါဒ မရှိ၊ အတွေးအခေါ် မရှိ၊ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်း မရှိ။

မကြာခဏ ရောထွေးတတ်ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမှန်တရားဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည့် 'မှန်'နှင့် ကြည့်မှန် ကြေးမုံ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သော 'မှန်'တို့ကို မကြာခဏ ရောထွေးတတ်ကြပါသည်။ အချို့ကလည်း 'မှန်'သည် စင်စစ်မှားနေသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သူတို့ ဆိုလိုသည်မှာ ကြေးမုံကြည့်မှန်တွင် ထင်နေသော ပုံရိပ်သည် ပုံရိပ်အတုအယောင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ လူ့အစစ်၏ လက်ယာဘက်လက်သည် ကြေးမုံကြည့်မှန်ထဲက ပုံရိပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြည့်မှန်သည် မှားနေသော အရာဝတ္ထု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စ မဆန်းပါ။ အားလုံး သိကြပါသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်စေရန်မှာ မှန်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းကို ပြဒါးဖြင့်သုတ်ကာ ပိတ်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြေးမုံမှန်ပေါ်ထင်သော ပုံရိပ်သည် မှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကိုလည်း တစ်ဖက်ပိတ်ထားလိုက်လျှင် မှားသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျေးဇူးပြု၍ အမှန်တရား၏မျက်နှာစာ တစ်ဖက်ကို ပြဒါးဖြင့်သုတ်ကာ မပိတ်ကြပါနှင့်။

အမှန်တရားကို ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးကကြည့်၍ တိုးလျှိုပေါက် မြင်ရပါစေ။ ကဲ...ကြည့်၊ ကြေးမုံမှန်သားနှင့် အမှန်တရား ရောထွေးသွားပြန်ပြီ။ ရေချိန်မှန်နေသော အရက်သမားတစ်ယောက် လမ်းထိပ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ လောကတွင် အရာရာသည် အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန်လည်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိ၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား မရှိ၊ မိုက်ကွဲခရီးစကုပ်များနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းများ မရှိ၊ မိုက်ရွဲနေသော ပါမောက္ခကြီးများ မရှိပါ။

အသေးလေးက တည်းခိုခန်းအတွင်း ရပ်နေသည့် မျက်မှန်နှင့် လူကြီးကို မသိမသာ မေးငေါ့ပြပြီး...

“အဲဒါ ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ပဲ အစ်ကို။ ဦးတင်ကြည်တဲ့။ သူ့သမီး အကြီးမတောင်မှ ပြီးခဲ့တဲ့ လကတင် ဘီလူး အစားခံရတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

သူက ဆိုက်ကားပေါ် ပြန်တက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော အသေးလေး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ငါ့ကို ရှင်းအောင် ပြောခဲ့ပါဦး။ မင်းက ဘီလူးကို မြင်လိုက်သေးလား။ ဘီလူးက ဘယ်ကလာပြီး စားတာလဲ”

“အာ...အစ်ကိုကလည်း ဘီလူးကိုတော့ ဘယ်သူက မြင်ဖူးမှာလဲ။ မြင်တဲ့ကောင် သေသွားမှာပေါ့။ အားလုံးက ထင်ကြေးနဲ့ မှန်းပြောနေကြတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ တဘောင်တစ်ခု ပေါ်တယ်”

သူ အံ့သြသွား၏။ တဘောင် ဆိုပါလား။ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။ အတိတ်တို့၊ တဘောင်တို့၊ ဘီလူးတို့။ ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံပြင်တွေထဲမှာသာ တွေ့ရတတ်သော အရာများသည် ဒီမြို့ကလေးထဲတွင် လာရောက်စုဝေးနေကြပါပကောလား။ သူ့အနေဖြင့် အချိန်ကာလ မှားယွင်းပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင်လည်း သည်မြို့ကလေးက လူတွေ အားလုံး ရူးသွပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘယ်လို တဘောင်လဲကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ အစ်ကိုရ၊ မြို့စောင့်နတ်ရူး၊ အစားကြူး၊ ဘီလူးပေါ်လိမ့်မည်’တဲ့။ အဲ...နောက်ပြီး မြို့စွန်ချောင်းဦး၊ ပက်လက်ကူး၊ ဘီလူးလာလိမ့်မည်’တဲ့။ အဲဒီ တဘောင်ပေါ်ပြီးတဲ့နောက် မကြာပါဘူး။ မြို့ထဲက အင်း...လူကြီးပိုင်းတွေ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီ ရှေ့မီ နောက်မီ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြတယ်။ မြို့စောင့်နတ်စင်က နတ်ရုပ်ကိုလည်း သွားသွားကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ပြောတော့ နတ်ရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ဗိုက်ပူလာတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အမြင်တော့ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပါပဲ အစ်ကိုရာ”

သူ ပြုံးဖြစ်၏။

တီဘီရောဂါရှိနေသူဆီ လူနာသတင်း သွားမေးပြီး ညနေ အိမ်ပြန် အရောက်တွင် နေရင်း ထိုင်ရင်း ချောင်းဆိုးချင်သလိုလို ဖြစ်လာတတ်သူများ ကို တွေ့ဖူးသည်။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ဖြစ်လျှင် ရက်ရှည်ဖျားတတ်သည် ဟူသော စာတိုပေထွာလောက် ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေ့တိုင်း ကိုယ်ပူ နေသည်ဟု ထင်မြင်ကြောင့်ကြနေတတ်သူများကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။

လူဆိုသည်မှာ အာရုံခံစားမှုကို စားသုံးနေထိုင်ရသူများသာ ဖြစ်ကြ သည်။ ထင်ကြပါစေလေ...စိတ်ထဲရှိရာ ခံစားကြစမ်းပါစေ။ နတ်ရုပ်ကို ဗိုက်ပူလာသည်ဟု စိတ်ထဲထင်ကြသူများကို သူ ဘာမှ အပြစ်မပြောလိုပါ။

မည်သည့်နေရာတွင်မဆို တကယ့်အရှိတရားထက် ထင်မြင် ချက်က ပို၍ အရေးပါ ရှေ့တန်းရောက်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ထုံးစံဖြစ် နေပြီ။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ချင်းအတူတူ 'ဒီဆေးလိပ်က အသုဘခေါင်းပေါ်က စားမြိန်ထုပ်က ပါလာတဲ့ ဆေးလိပ်ပေါ့'ဟု ပြောလိုက်ရုံနှင့် ဘယ်သူမှ မသောက်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးလိပ်၏ တန်ဖိုးသည် အလိုလို နိမ့်ကျသွားသည်။ အသုဘ ဆေးလိပ်လည်း မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်လျှင် အခိုးထွက်မည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ထိုအရှိတရားကို မည်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြပါ။ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မထူးဆန်းပါ။

လှပသော ရောင်စုံလိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် လည်းကောင်း၊ ကြည်နူး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ရနံ့တစ်ခုကို ထုပ်ပိုးထားသည့် လက် ဆောင်သည် လည်းကောင်း၊ ရင်ခုန် တမ်းတစရာဖြစ်သော နွေးထွေးသည့် အနမ်းများသည် လည်းကောင်း၊ ဝါရည်မှုန်ဆွတ်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အပြည့် ထိုးစိုက်ထားချင်စရာကောင်းသော ပိတောက်ပန်းပွင့်များသည် လည်းကောင်း၊ ချောက်ချားလောက်သော အချစ်သည် လည်းကောင်း၊ ရွံစရာ ကောင်းသော လည်ယုက် ထွေးပွေ့ဖက်မှုများသည် လည်းကောင်း အကယ် စင်စစ်မှာ ဘာမှမဟုတ်ကြကြောင်း ပြောပြလျှင် ယုံစေချင်ပါသည်။

နာမဝိသေသန အားလုံးသည် ဘာမှ မဟုတ်ကြပါ။ လှပသော၊ နူးညံ့သော၊ ချစ်စရာကောင်းသော၊ ကြောက်စရာကောင်းသော၊ ရွံရှာစရာ ကောင်းသော ဘာမှမဟုတ်ပါ။ နာမဝိသေသန အားလုံးသည် စိတ်ထင် မြင်ချက် သက်သက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။ ထင်မြင်ချက်

တွေ အကြောင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပြောကြဦးမည်နည်း။

သူကတော့ နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ အူကြောင်ကြောင် ပြုံးပြနေသည့် မိုနာလီဇာ၏ ပါးစပ်ကို ဟခိုင်းလျှင် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးနေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ချင်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် မိုနာလီဇာ၏ အပြုံးအကြောင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပြောကြဦးမည်နည်း။ ထင်မြင်ချက်တွေကို ထားခဲ့တော့။

နောက်တစ်ခါ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး လှလှပပ ပြုံးပြတတ်သူများနှင့် ဆုံလျှင် ပါးစပ်ဟခိုင်းပြီး ရှေ့သွားများကို ကြည့်ဖို့ မမေ့ပါနှင့်။

သူ ပြုံးသည်ကို မြင်သွားသော အသေးလေးက...

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ရယ်ဖို့တော့ တော်တော်ကောင်းတယ် အစ်ကို။ နောက်ပြီး တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ချောင်းထဲမှာ အလောင်းတစ်လောင်း ပေါ်လာတယ်၊ ပက်လက်ကြီး။ ပေါ်တာကလည်း မြို့စွန်နားမှာဆိုတော့ တဘောင်နဲ့ ကိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟုလည်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။ အသေးလေးက...

“ထူးဆန်းတာက အဲဒီအချိန်ကစပြီး လပြည့် လကွယ်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့မြို့က မိန်းကလေးတွေ ပျောက်ပျောက်သွားတာပဲ။ တစ်ခါ တလေ တစ်ညတည်းကို နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ပျောက်သွားတယ်။”

သူ အံ့အားသင့်သွား၏။ နားကြားလွဲသွားသည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကွ”

“မိန်းကလေးတွေလေ...အရွယ်ကောင်းလေးတွေပေါ့။ ညဘက် ပျောက်သွားပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ပျောက်သွားတာကလည်း ဘယ်လိုမှ ခြေစလက်န ရှာမရအောင် ပျောက်သွားတာ။ အခုဆို ဆယ့်တစ်ယောက် ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက်ရှိပြီ အစ်ကို။ အဲဒါ လူကြီးတွေကတော့ ဘီလူး စားတယ်လို့ချည်းပဲ ပြောနေတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လပြည့် လကွယ်မဟုတ်တဲ့ ညတွေမှာတောင် ပျောက်သွားလိုက်သေးတယ်။”

သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်လောက် ပုံပြင်ဆန်ပြီး ယုတ္တိယုတ္တာ ကင်းမဲ့သော

အဖြစ်ကို သူ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ဘီလူးက ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင် ခိုးငှက် ညဘက်ကျမှ လာသလဲ၊ ဘီလူးစားရုံနှင့် လူတစ်ယောက်လုံး အငွေပျံ သလို အစအန ရှာမရအောင် ပျောက်သွားရောတဲ့လား။

နောက်ပြီး ဘီလူးက ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတွေကိုချည်း ရွေး စားရတာလဲ။ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။ မိန်းကလေးတွေကိုချည်း ရွေးခေါ်ကာ ဘီလူးက ဖက်ရှင်သင်တန်းဖွင့်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်မှာလည်း သေချာပါ သည်။ (သို့မဟုတ် သေချာသည်ဟု သူထင်၏)

ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ယုတ္တိမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာတွေ အများကြီးပါဟု သူ တွေးလိုက်၏။ ဆိုပါစို့...တိရစ္ဆာန်၏အသားကို စားမှ လူမှာ အာဟာရ ဖြစ်သည်ဟု တစ်ထစ်ချမှတ်ကာ သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးခြင်းသည် ယုတ္တိ မရှိပါ။ ထို့အတူ တိရစ္ဆာန်များကို သနားသောအားဖြင့် သက်သတ်လွတ် စားသင့်သည်ဟူသော အယူအဆမှာလည်း ယုတ္တိမရှိပါ။

ချစ်သူကို ချစ်လျှင် လက်ထပ်ယူရမည်ဆိုသော စိတ်ကူးသည် လည်း ယုတ္တိမရှိပါ။ ထို့အတူ အချစ်ဆိုသည်မှာ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အယူအဆသည်လည်း ယုတ္တိမရှိ။ 'လူဆိုသည်မှာ သေမျိုး ဖြစ်သည်'ဟု ပါးစပ်က တဖွဖွပြောရင်း မသေအောင် ထမင်း အလှအယက် ရှာစားနေကြသော အဘိဓမ္မာဆရာတို့သည်လည်း ယုတ္တိမရှိ။

အနည်းဆုံး ဝေလငါးသည် ငါးမဟုတ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် ငါးဟု အမည်တပ်ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်းကပင်လျှင် ယုတ္တိမရှိ၊ မော်တော်ကားသည် ယုတ္တိမရှိ၊ ကောင်မလေးသည် ယုတ္တိမရှိ၊ အလွမ်းသည် ယုတ္တိမရှိ၊ မျက်ရည် သည် ယုတ္တိမရှိ၊ စကားလုံးများသည် ယုတ္တိမရှိ။

လေပြည်တစ်ချက် တိုက်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင်ရနံ့ သင်းပျံ့ သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရခြင်းမှာ ယုတ္တိ သိပ်မရှိဟု ထင်ရသော်လည်း သူ တကယ်ပင် ရနံ့တစ်ခု ရလိုက်သည်မှာ သေချာ၏။ ဘယ်လို ပန်းမျိုးက လာတဲ့ရနံ့လဲ။ တိမ်တိုက်နုနုတွေဆီကလား၊ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းဖြင့် ထုပ်ပိုး ထားသည့် အမှန်တရား တစ်ခုဆီကလား၊ ညနေခင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းပွင့်ဖြူဖြူ တွေဆီကလား။ ခြံတံခါးဆီကလား။

သူ ခြံဝင်းတံခါးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အနည်းငယ်

စိတ်ညစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။ မည်သို့မှ ကဗျာဆန်စရာအကြောင်းမရှိ။
 တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးတင်ကြည် ဆိုသူသည် ခြံတံခါးဆီ လျှောက်
 လာနေ၏။ အရပ်က ပုပု၊ ကုပ်သားများက တိုဝင်နေသည်။ ဝလွန်းသော
 ကြောင့် ပေါင်နှစ်ဖက် ကွကွတတဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ခြေဖဝါး
 ကို ဘဲများကဲ့သို့ အပြင်ဘက် လှည့်ကားထားပြီး ခြေတရွတ်တိုက်ဆွဲလျှောက်
 ရ၏။

မျက်မှန်ထူထူနောက်မှ မျက်လုံးများကလည်း ပြူးတူတူးဖြစ်နေ
 သောကြောင့် ထို တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လမ်းလျှောက်လာပုံကို ဗြန်းခနဲ ကြည့်
 လိုက်လျှင် ဘီးများမရှိတော့သော သုံးဘီးကား အပျက်တစ်စီးကို ရှေ့မှာ
 ကြိုးနှင့်ဆွဲလာသည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် အသေးလေး...ဧည့်သည် လာပို့တာလားကွ”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က လူဝကြီးတိုင်းတွင် ရှိတတ်သော အသံ
 အစ်အစ်တစ်မျိုးဖြင့် ဆိုက်ကားသမားလေးကို လှမ်းမေးသည်။

အသေးလေးက...

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးလေး”

ဟု ပြန်အော်ဖြေလိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို နှိမ့်ကာ...

“ကျွန်တော် လစ်တော့မယ် အစ်ကို၊ ဒီလူကြီးက သိပ်လေကြော
 ရှည်တာ”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပြောရင်း ဆိုက်ကားကို နင်း
 ထွက်လိုက်သည်။ ဘီးတစ်လိမ့် နှစ်လိမ့်ခန့် လည်ပြီးမှ ခေါင်းကို သူ့ဘက်
 ပြန်လှည့်လိုက်ကာ...

“အစ်ကို့အဖေကိစ္စတော့ ဒီလူကြီးကို အစ်ကို့ဘာသာ အစ်ကိုပဲ
 မေးကြည့်ပေတော့။ ကျွန်တော် ဒီညတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိချင်မှ
 ရှိမှာ။ မြို့ထဲလှည့်ပြီး လိုက်စပ်စုလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဈေးထိပ်က
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံကြတာပေါ့”

သူ့မှာ အသေးလေးကို မေးစရာ များစွာရှိသော်လည်း ဘာမှမပြော
 တော့ဘဲ သည်အတိုင်း နေလိုက်သည်။ လမ်းမကြီးဘက်ဆီသို့ ဆိုက်ကား
 ရွေ့ရွေ့သွားသည်ကိုသာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေဖြစ်၏။ သစ်ပင်

ဝါးပင် ခက်လက်တွေ အအုပ်အဆိုင်းများသောကြောင့် နေရောင် သိပ်မလင်း သလို ဖြစ်နေသော မြေနီလမ်းကလေးပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း မတ် တတ်ရပ်နေသူ ရှိသည်။

သူစိမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရခါနီးဆဲဆဲတွင် ဖြစ်တတ်သော စိတ်ကျဉ်း ကျပ်မှုမျိုးဖြင့် သူ အားငယ်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော အငွေ့အရိပ်တစ်မျိုးသည် ဒီမြို့ကလေးကို လုံ့လုံခြုံခြုံ ဖုံးအုပ် ထုပ်ပိုးထား လေသလားဟုလည်း ထင်ချင်သည်။ ထိုသို့ ထင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ ရှူရှိုက်နေရသော သည်မြို့ကလေး၏ လေထုစိမ်းစိမ်းသည် သံမဏိ ဆန်လာသည် အောက်မေ့ရ၏။ တောက်ပသော အဖြူရောင်တစ်မျိုးဖြင့် လင်းနေသည့် သည်မြို့ကလေး၏ နေခြည်ထဲတွင် အပူအဆိပ်ငွေ့တစ်မျိုး ပါလာသည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းများ ကိုင်းညွတ်နေသော ဝါးပင်များ၏ နောက်တွင် အမျိုးအမည်မသိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်က သူ့ကို ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြည့်နေသည်ဟုလည်း အောက်မေ့ရ၏။

အနည်းဆုံး သူ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မြေကြီးသည်ပင် သူ့အပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိ။ ခဲသေးသေးကလေးများဖြင့် ပြည့်နေသော အရောင် ရင့်ရင့် မြေနီလမ်းကလေးသည် အံ့ဂှက်တံခါးဆန်နေ၏။

ကိုယ့်ကို ကြိုဆိုဖိတ်ခေါ်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေသည့် နေရာဒေသတစ်ခုတွင် (သာမန်အားဖြင့် ဂရုစိုက်စရာ မလိုအပ်သော) မဆို စလောက် အပြုအမူ တစ်စွန်းတစ်စတိုင်းသည်ပင် ရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်ရလောက်အောင် သူစိမ်းဆန်နေတတ်မှန်း သူ အသေအချာ ခံစားရလေ သည်။

* * *

သူက အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး...

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ဟောဒီ ဓာတ်ပုံ ထဲကလူ လာတည်းသွားသေးလား အန်ကယ်။ ဟိုဒင်းလေ...အန်ကယ်များ သတိထားမိမလားလို့”

သူ့လေသံက မလိုအပ်ဘဲ အလွန်အကျွံ ရိုကျိုးလွန်းနေသည်ကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်သတိထားမိလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ကျိတ်၍

ရှက်မိသော်လည်း ငြော်...သူစိမ်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟု ပြန်တွေး၍ ဖြေလိုက်၏။

လူဆိုသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စလောက်ဖြင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မရှက်။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှက်ဖို့ သတိမရတတ်။ ပြန်ရှက်မိ ပြီဆိုလျှင်လည်း ထိုစိတ်အနာက ကင်ဆာလို နှစ်ရှည်လများ တရီရီ စားနေ တတ်သည်။

သူတစ်ပါးကို ရှက်ရသည့် အရှက်က ရုတ်တရက် ပြင်းထန်နေ သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အန္တရာယ် မရှိလှပါ။ လမ်းလယ်ကောင် လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်အထဲတွင် ပုဆိုးကျွတ်ကျလျှင်ပင် ပြဿနာမရှိ။ နောက် သုံးလေးရက်နေလျှင် အားလုံး မေ့သွားကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ရှက်ရလျှင်တော့ ထိုအဆိပ်က တစ်သက်လုံး တရီရီတက်နေတတ်သည်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သတ်သေမှု ဖြစ် သွားစေနိုင်သည်အထိ ပြင်းထန်တတ်သည်။

သူကတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထိုအဆိပ်များပြည့်နှက်ကာ အဆိပ် ပြီးနေသည်ဟု ခံစားရ၏။ (သူက အကြောင်းပြချက်များ၊ ဆင်ခြေများဖြင့် အဆိပ်ကို ဖြေနေသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်)

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က...

“မောင်ရင့်ဟာက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မဟုတ်ပါဘူးနော်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဟုတ်သည်ဟု စွပ်စွဲ ချင်သော အရိပ်အယောင်များက ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် သိသိ သာသာ ပေါ်နေ၏။ သူက...

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်အဖေ ဓာတ်ပုံပါ။ ကျွန်တော်က အဖေ အိမ်ကဆင်းသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ”

လူကြီးက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း...ဒီမှာတော့ တစ်ခါမှ မတည်းသွားဘူး ထင်တာပဲ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မောင်ရင်က မောင်ရင့်အဖေ မရှိရင် ဒီမှာ မတည်းတော့ ဘူးလား၊ ဟုတ်လား။ မဆိုပါဘူးလေ၊ တည်းတော့ တည်းမှာပေါ့နော်”
ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် အမောတကော ပြောလိုက်သည့်

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ လေသံကြောင့် သူ ကျိတ်၍ ပြုံးဖြစ်၏။

ဒီမှာ မတည်းမည်ကို အတော်စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ သူက ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ချွေးသုတ်သလိုလုပ်ရင်း သူ့အပြုံးကို ကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထိုလူကြီး မြင်သွားလျှင် ရှက်နေမည်ကို တွေးပြီး သူက ပြန်အားနာနေမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ခရီးသည်အလာနည်းသော သည်မြို့ကလေး၏ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက်မှာ ထိုသို့သော စိုးရိမ်ပူပန်မှုမျိုးရှိနေတာ သဘာဝကျပါသည်။

သူက...

“တည်းမှာပါ အန်ကယ်၊ ဒီမှာ သုံးလေးရက်လောက်တော့နေပြီး အဖေအကြောင်း စုံစမ်းရဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့သူကလည်း အဖေကို ဒီမြို့မှာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာကို အသေအချာ ပြောလိုက်တာ”

လူကြီးက ခေါင်းတဆိတ်ဆိတ်ညိတ်ရင်း သူ့ကို တည်းခိုခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ (ကွတတ နှေးတုံ့တုံ့ဖြင့် လမ်းလျှောက်တတ်သူ တစ်ယောက်၏ နောက်မှ လိုက်ရသည်မှာ မည်မျှ စိတ်ဒုက္ခကြီးမားကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းနားလည်သွားသည်)

အခန်းခကို သုံးရက်စာ ပေးထားလိုက်ပြီး အခန်းသော့ကို ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ လူကြီးက သူ့ဘေးနားမှ ကပ်လိုက်လာပြီး...

“မောင်ရင့် အဖေက ဒီမြို့ကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း...

“မသိပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။ အဖေက အမေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က ဆင်းသွားတာ”

စင်စစ် အဖေ ဘာကိုမှ စိတ်မဆိုးသွားမှန်း သူ အသေအချာ သိသည်။ သို့သော် အသေးစိတ်ပြောပြနေရန် မလိုဟု ထင်သောကြောင့် ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အဖေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငါ တစ်ခုခု ခံစားဖို့

ကောင်းတယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးမိသည်။ တကယ်ဆို အဖေ့ကို ဒီတည်းခိုခန်းမှာ တွေ့ရလောက်ပါရဲ့လို့ မှန်းထားပြီးကာမှ အခု မတွေ့ရတဲ့ အခါ တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဥပမာ-ဝမ်းနည်းတာမျိုး၊ စိုးရိမ်တာမျိုး။ ယခုတော့ သူ ဘာကိုမှ မခံစားရသည်မှာ သိသာလွန်းနေ၏။

ဘာကြောင့်လဲ။ မညာတမ်းပြောရလျှင် အဖေ့ကို မတွေ့ရသည့် အတွက် အနည်းငယ်စိတ်ဝန်ပေါ့သွားသလိုလိုပင် ဖြစ်မိနေသေး၏။ ဘာကြောင့်လဲ...အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့မှာ အဖေနှင့်တွေ့လျှင် ပြောစရာ စကား မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘အဖေ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ခေါ်ရမည်လား။ ဒါလည်း သူ မလုပ်ချင်ပါ။ လွတ်လပ်ရာ၊ ငြိမ်းချမ်း ရာကို မိမိတတ်နိုင်သလို ရှာဖွေသွားသူတစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

နောက်ပြီး အဖေက သူ၏ အုပ်ထိန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ဖို့ မပြန်ဖို့ကို အဖေကသာ ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေလိမ့်မည်။ သူက အိမ်ပြန်ရန် အမိန့်ပေးခွင့် မရှိ။ ‘အဖေ့ကို အမေက လိုက်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်’ဟု ပြောရ မည်လား။ အား...အဆိုးဆုံး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ အဖေနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း အသေအချာ နားလည် ပြီးမှ အဖေ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အား...ခက်လိုက်တာ။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့် မတွေ့ရခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် ပြဿနာတစ်ခုကို ရှောင်လွှဲနိုင် သလို ဖြစ်နေ၏။

နောက်မှ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေရော့။ လောလောဆယ်တော့ သူ စိတ်ပေါ့သွားရပြီ။ အားလုံး ကောင်းပါသည်။ (သူ့စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ခိုးလို့ခိုးလုဖြစ်နေသော ဒီမြို့ကလေး၏ ဘီလူးကိစ္စမှ လွဲလျှင်ပေါ့လေ)

“အေးကွာ...ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဒီလိုကြားရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး။”

သူ အနည်းငယ် ကြောင်စိစိဖြစ်သွား၏။ ဘာဖြစ်လို့များ သည် လူဝကြီးက နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါလိမ့်။ သို့သော် သူ အနည်းငယ် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဘာကို ခေါင်းညိတ်သည်မှန်း သူ့ဘာသာသူလည်း မသိ။

သူက ပြီးသွားပြီဟု ထင်လိုက်သော်လည်း လူဝကြီး၏ စက်ဘီး တာယာအဟောင်းနှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းကြီးများက တလှုပ်လှုပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် စကားစ ဆက်လာဦးမည်ဟု စိတ်မသက်မသာ သိလိုက်ရပြန်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အဖေကို အခုလို ဂရုတစိုက်ရှိတာ။ မောင်ရင့်လို သားသမီးမျိုးကို အန်ကယ် သဘောကျတယ်ကွာ။ ရှာပါ၊ မောင်ရင့် အဖေကို တွေ့အောင်ရှာပါ။ သူ ဒုက္ခရောက်နေမလား၊ ဘာဖြစ်နေ မလဲ၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ရှာပြီး အကူအညီပေးရမှာ သားသမီးတာဝန်ပဲ ကွ...ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုရပြန်သည်။ စိတ်ထဲ ကတော့ ငါ တည်းရမယ့်အခန်းက ဘယ်မှာလဲ မသိဘူးဟု တွေးနေမိ၏။ လူဝကြီးက မနားတမ်း ဆက်ပြောနေသည်။

“မိဘဆိုတာ ဘုရားနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းပဲကွ။ မိဘဟာ ဘာဖြစ်နေ ဖြစ်နေ အမြဲတမ်း မိဘဟာ မိဘပဲ။ အဲဒီတော့ကက...”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုရပြန်သည်။ ထောင့်ဘက်ကျကျ အခန်းမျိုး ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒီမှာ ရေက ပေါပေါများများမှ ရပါ့မလား မသိဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင်...

“ဒီမှာ မောင်ရင် မိဘကျေးဇူးဆိုတာ အန်ကယ် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် မိဘကို...”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။ အင်း...ဒီလူဝကြီးကလည်း စကားများလိုက်တာ။ ငါ ဒီမှာ လာတည်းမိတာ မှားပြီထင်တယ်။ ဒီမှာ မတည်းရင် တခြားတည်းခိုခန်းကလည်း မရှိ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်း ရမှာ။ နေဦး၊ ငါ့အဖေကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားတည်နေတာ မဖြစ် နိုင်ဘူးလား။

“နေစမ်းပါဦး မောင်ရင်၊ သီဟဗာဟုကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သောစကားကြောင့် သူ အနည်းငယ် ကြောင်သွား၏။ သူပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများထဲတွင် တော့ သည်လိုနာမည်မျိုး မရှိပါ။ ဒါမှမဟုတ် သည်မြို့မှ မြို့ခံတစ်ယောက်နှင့်

သိ၊ မသိ မေးနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူက...

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး အန်ကယ်။ ဘယ်သူလဲ ဒီမြို့ကပဲလား”

လူဝကြီး အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“ဟာ...ကွာ၊ မင်းကလည်း ပုံပြင်ထဲမှာလေကွာ။ သူ့အဖေကို လေးနဲ့ ပြန်ပစ်တဲ့ မင်းသားလေ”

“ဪ...သူ့အဖေက ဘာတွေ ပေါက်ကရ လျှောက်လုပ်လို့လဲ အန်ကယ်”

လူဝကြီး ခေါင်းခါ၏။ မျက်မှန်ထူထူနောက်မှ မျက်လုံးကြီးများ ထဲတွင် စိတ်ရှုပ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာများ အမှားပါသွားသလဲ။

“မင်းကွာ သူ့အဖေက ခြင်္သေ့လေ။ မင်းသမီးလေးနဲ့ ညားပြီး သီဟ ဗာဟုကို မွေးတာလေ။ နောက် သူ့အဖေက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတော့ ရှက်ပြီး လေးနဲ့ ပစ်သတ်တယ်လေကွာ။ မသိဘူးလား။ ပြီးတော့မှ နောင်တရပြီး အဖေကျေးဇူးကို အောက်မေ့တဲ့အနေနဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ ခြင်္သေ့ရုပ်ထုထားတာ”

ဒီတစ်ခါ စိတ်ညစ်ရသူမှာ သူ့အလှည့်ဖြစ်သွား၏။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်တောင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လိုက်တဲ့ ပုံပြင်လဲလို့။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ လူနဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး လူကို မွေးတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှန်း ဒီငနဲကြီး မသိဘူးလား။ လူအချင်းချင်း သွေးသွင်းတာတောင် အမျိုးအစားမတူရင် သွင်းလို့မရတဲ့ဥစ္စာ။ နောက်ပြီး စေတီပေါ်ပေါက်တဲ့ သက်တမ်းနဲ့ ယှဉ်လိုက် ရင် အဲဒီပုံပြင်သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး စောနေတာ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ် စေတီရှေ့မှာ ခြင်္သေ့ရုပ်ထုတာ ဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။

စင်စစ် သူက အဖေကျေးဇူးကို သိတတ်သောအားဖြင့် လိုက်ရှာ နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာမှမဆိုပါ။ အကယ်၍ အဖေက သူ့အပေါ် ကျေးဇူးမရှိဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ သည်လိုဆိုလျှင်ကော လိုက်မရှာရတော့ဘူး လား။

ထိုကိစ္စများကို လျှောက်စဉ်းစားနေလျှင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ရှုပ်ထွေးလွန်းပါသည်။ သူက အဲသည်လောက် စဉ်းစားတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ရိုးရိုးကလေးပင် တွေးသည်။

သူလုပ်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ကျေးဇူးတရားများကို အကြွေးလို ဆပ်ဖို့ရောက် လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

* * *

“ပါးပါး...သမီး ကြောင်လေး တွေ့မိလား၊ ပူစီ မနက်ကတည်းက ပျောက်နေလို့”

အပေါ်ထပ်ထောင့်စွန်း အခန်း၏ အပြင်ဘက်စင်္ကြံတွင် ကောင် မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို သူ သတိထားမိသွား၏။ မျက်လုံး အနည်းငယ်ပြူးပြီး အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော ရုပ်ရည်မျိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်စိထဲတွင် တော့ ကြောက်တတ်လန့်တတ်သည့် စာဘုန်းကြီးကလေးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု မြင်မိသောကြောင့် အနည်းငယ် ရယ်ချင်လာ၏။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးတွေ့က စာကလေးတစ်ကောင် ကြောက် အား လန့်အား ပြူးပြူးပျာပျာ ကြည့်နေပုံမျိုး၊ နောက်ပြီးတော့ အသံကလည်း ကျလိ ကျလိနဲ့။

“ဟင့်အင်း...မတွေ့ဘူး သမီး”

ပြီးခဲ့သည့်လက ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏သမီး အကြီးမ ဘီလူး အစားခံရကြောင်း ဆိုက်ကားသမား အသေးလေးက ပြောသွားခဲ့သည်ကို သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရလိုက်၏။ သည်လိုဆိုလျှင် ယခုတွေ့နေရသော ကျလိ ကျလိနှင့် စာဘုန်းကြီးမလေးသည် သမီးအငယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မရဘူး၊ ပါပါး လိုက်ရှာပေးရမယ်။ အခု လိုက်ရှာပေးရမယ်”

ကောင်မလေးက ခြေတစ်ဖက် ဆောင့်ရင်း ဆောင့်ရင်း ကျလိ ကျလိနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ထိုစာကလေးမလေးကို သူ နည်းနည်းတော့ ကျေးဇူး တင်ချင်သွားသည်။ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းအဖေကြီးကို ပြန်ခေါ်သွားစမ်းပါ။ စကားတွေ ဗလစ် ဗလစ် ပြောလွန်းတဲ့ ဒီငှက်ကြီးကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ ပြောခိုင်းလို့ ခေါ်သွားစမ်းပါ။

“ခဏနေဦး...သမီး၊ ပါပါ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို အခန်းထဲပို့ပေး
လိုက်ဦးမယ်”

အား...ဒီခနဲကြီးက မလွယ်ပါလား။

ကံအားလျော်စွာပင် သူ့အခန်းက ထိုအပြင်စင်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်ရှိ
သော ထောင့်စွန်းအခန်း ဖြစ်သည်။ သူက အခန်းသော့ကို အသာအယာ
လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။ နောက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ မဝင်မီ ကြမ်းပေါ်မှ ခရီး
ဆောင်အိတ်ကို ကောက်ဆွဲသလိုလိုနှင့် လူဝကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်ခိုးကြည့်
လိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူ့အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဝုန်းခနဲ ကိုယ်လုံးကြီး လှိမ့်ဝင်လာပြီး စကားလိုက်ပြောရန် ကွတတ အသင့်
ပြင်ဆင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

အခြေအနေက စိုးရိမ်မကင်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ သတိကြီးစွာ
ထား၍ တံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာရုံလောက် ဟသွားအောင်
ဖြည်းဖြည်း တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ နောက် ကိုယ်ကို စောင်းကာ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်
လိုက်ပြီး အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ
တံခါးအပေါက်ကို ပိတ်ရပ်လိုက်၏။ လူဝကြီးက တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရန်
လက်ရွယ်လိုက်ပြီး...

“မောင့်ရင့်ကို သားသမီးဝတ် ငါးပါးအကြောင်း...”

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးပန်းလာလို့ ခဏလောက်
အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ တကယ်ပါ အန်ကယ်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးကို တွန်းပိတ်ပြီး ချက်ချင်း အတွင်းမှ
မင်းတုပ်ချလိုက်သည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသောကြောင့် စောစောက ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် မသိလိုက်ဘဲ အောင့်ထားခဲ့မိသည့် အသက်ကို ဝုန်းခနဲ မှုတ်
ထုတ်လိုက်သည်။ အိုကေ...အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်တော့မှပဲ
ပုံပြောတမ်း ကစားကြသေးတာပေါ့။ သူ ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လွဲချလိုက်၏။

တကယ်ဆို ဘီလူးက သူ့သမီးကို မစားဘဲ ထိုလူဝကြီးကို စားသွား
သင့်သည်ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ လှဲနေရင်းက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ
နာကျင်နေသည်ကို သတိထားမိလာ၏။ အား...တကယ် အိပ်ပျော်သွား
တော့မည်။ ဘာဖြစ်လဲ...ခဏ အိပ်ပစ်လိုက်ဦးမည်။ ညဦးပိုင်းလောက်မှ

မြို့ထဲ လျှောက်ပြီး တစ်ခုခု စားတာပေါ့။

အင်း...ဘီလူးနဲ့များ တွေ့နေဦးမှာလား။ ဘီလူး...ဘီလူး။ သူ အိပ်
ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်လိုလို ဖြစ်နေ၏။ အဖေကော အဖေ။ အဖေဟု
စိတ်က ထင်သူတစ်ယောက်ကို ပခုံးပုတ်လိုက်ရာ ထိုသူက လှည့်ကြည့်သော
အခါ ဘီလူးမျက်နှာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ မောပန်းကာ
တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

နောက်တော့ သူ တကယ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် လှေကားဆယ့်သုံးထစ်၏ အောက်ဆုံးတွင် နှင်းဆီအနီတစ်ပွင့်ကို ချထားသည်။ သတိရခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ရီဝေမှိုင်းပျနေသော ရနံ့များကို လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ နှလုံးသားထဲတွင် တွေ့ရ၏။ အစမှတ်လည်း မရှိ၊ အဆုံးမှတ်လည်း မရှိသော မျဉ်းကွေးတစ်ကြောင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် ငှက်တစ်ကောင် နားနေ၏။ ထိုငှက်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

အစအဆုံးမရှိသော အရာများကို သူ မုန်းသည်။ သံသရာဆိုသည့် ပျော့တိပျော့ဖတ်အရာကြီးကို သူ မုန်းသည်။ စက်ဝိုင်းဆိုသည့်အရာကို မည်သည့် ဂျီဩမေတြီဆရာ တီထွင်ခဲ့ပါလဲ။ ထို ဂျီဩမေတြီဆရာကို ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းနှင့် ခြောက်လ အပြစ်ပေးလိုက်ပါ။ (ခြောက်လအပို ထပ်ဆောင်း၍ပေးရခြင်းမှာ ထိုစက်ဝိုင်းဆွဲဖို့ ခဲတံကို တစ်နေရာရာမှ ခိုးလာသည်ဟု ယူဆရသောကြောင့် ဖြစ်၏)

* * *

မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းရှည်ရှည်များကြားတွင် ပုန်းအောင်းနေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နှင်းများ စိုစွတ်လျက်သား တွေ့ရ၏။ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာဆီမှ ဆည်းလည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ အမှောင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးထွက်လာတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ ကောင်းကင်

တိမ်တိုက်များနှင့် ငြိနေသည့် ရွက်လှေတစ်စင်း၊ လည်ဆံဖွားဖွားနှင့် မြင်းဖြူ တစ်ကောင်၊ ခရမ်းရောင် တောက်ပသော အလွမ်းတစ်ပွင့်၊ သူ့ အမှောင်ထဲ မှာ လွင့်နေသည်လား။

သူ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာ၏။ အခန်းထဲတွင် မှောင်မိုက်နေပြီ။

မီးခလုတ် ထဖွင့်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည ခုနစ်နာရီကျော် နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ အိပ်ပျော်သွားချိန်သည် သည်လောက် ကြာမြင့်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။ အပြင်ထွက်ရန်ကိစ္စကလည်း ရှိသေးကြောင်း တွေးမိသဖြင့် သိပ်မိုးချုပ်နေဖို့ မကောင်းဘူးလေဟု စိတ်ထဲက တွက်ကာ ခပ်မြန်မြန် ရေချိုး၊ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့်အခါ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့တွင် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လူဝကြီးနှင့် ဆုံ၏။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ မောင်ရင်”

ဟု သိပ်မပီသသော သိုးဆောင်းဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းသော ညနေခင်းပဲ ဆိုပါတော့”

(အကယ်၍ အန်ကယ် သိပ်စကားမများဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ)

သူက ပြုံးရုံ ပြုံးပြပြီး ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြီး...

“မောင်ရင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရဦးမယ်”

အလိုက်မသိစွာ ဆိုနေပြန်သောကြောင့် သူက...

“ကျွန်တော် တစ်ခုခု သွားစားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်၊ ဗိုက်အရမ်း ဆာနေလို့”

ဟု အကြောင်းပြကာ စကားဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ခြံဝင်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မြက်ခင်း ကလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ နောက် ခြံထောင့်မှ ၎င်းပင်ဆီသို့။ အဝါရောင် ပွင့်ချပ်တွေ အခိုင်လိုက် တွဲကျနေသော ၎င်းပင်ကြီးအောက်မှ ကြိုးလွှဲဒန်းပေါ် တွင် ‘သူမ’ ထိုင်နေသည်။ အဲ...အသံ ကျလိ ကျလိနဲ့ စာဘုန်းကြီးမလေး ပေါ့။ ပေါင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပွေ့တင်

ထားရင်း ဒန်းကို ညင်ညင်သာသာ လွဲယမ်း ဆော့ကစားနေသည်။ ကလေး စိတ်ကုန်ပုံ မရသေးဟု သူ တွက်မိ၏။

ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူနှင့် မျက်လုံး ချင်းဆုံ၏။ (မဆုံ ဆုံအောင် တမင်စောင့်နေသည်မှာ သေချာပါသည်) အကြည့်ချင်း ပွေ့ဖက်မိသည့် စက္ကန့်ပိုင်းမှာပင် ကောင်မလေး ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း...ဘယ်လောက်တောင် ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်ချင်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမလေးလဲလို့။

သူမဘက်က ဦးအောင် တမင် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ခြင်းမှန်း သိသာ စေရန် အမူအရာဖြင့်ပါ ပြသွားသည်။ သေချင်းဆိုးမလေး...ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်ဖြစ်၏။ သည်လို ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ကောင်မလေး ပေါက်စနလေးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ဖြားယောင်းဖို့ နောက်ထပ် ဘာသေနံဗျူဟာတွေ ရှိနေဦးမလဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ထိုကောင်မလေး၏ လက်မောင်းပိန်ပိန်ကလေးတစ်ချောင်းကိုဖြုတ်ယူကာ သွားကြားထိုးတံ လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူ ခြံတံခါးဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးနောက် စာဘုန်းကြီး မလေးရှိရာကို သူ တစ်ခါ ထပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံ၏။ ကဲ...နှစ်ခါရှိသွားပြီ ချာတိတ်မရေ။ သည်တစ်ခါလည်း ကောင်မလေးက အလျင်ဦးအောင် မျက်နှာလွှဲသွားနိုင် ပြန်သည်။ သို့သော် မျက်နှာမလွှဲခင် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းများကို သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

အိုကေ...ကောင်မလေးရေ။ လိုအပ်ရင် မင်းကို ငါ ရည်းစားစကား ပြောကောင်း ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှ သဘောကျစွာ တွေးရင်း ခြံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ သည်လို ပီစိညောက်တောက် ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့ဆို လျှင်လည်း ဝေါဟာရ များများစားစား သုံးစွဲနေစရာလိုမည် မထင်ပါ။ အင်း... တိုတိုနဲ့ ထိထိမိမိပေါ့။ ရိုးရိုးကလေးပြောတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

သူမ၏ အဖေကြီးလို သိုးဆောင်းဘာသာစကား ပပီတပီဖြင့် ပြောရ

လျှင်တော့ 'အိုင်လမ်ယူ ဝဲရီမတ်ချ်'ပေါ့။ ဟင့်အင်း 'Very' ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ သိပ်မကြိုက်လှသေး။ အနည်းငယ်ပေါ့နေသလိုလို ခံစားရ၏။ အင်း ဝေါဟာရ တစ်ခုပေါ့။ 'Very' ထက် ပိုပြီး ပျစ်ပျစ်ခဲခဲရှိမယ့် ဝေါဟာရ ဘာရှိမလဲ။

ရှုပ်ပါတယ်...လွယ်လွယ်လေးပဲ။ 'အိုင်လမ်ယူ စောက်ကျိုးနည်း' မင်းကို ငါ စောက်ကျိုးနည်းကြီး ချစ်ပါတယ်ကွယ်ပေါ့။

* * *

တကယ်တော့ 'အချစ်' ဆိုသည်မှာ ဘာမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ပြောရလျှင် အချစ်သည် မိုးရာသီတွင် အဖြစ်များသော တုပ်ကွေးတစ်မျိုးမျိုးနှင့် တူနေနိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ တုပ်ကွေးမိနေပြီလား မသိဘူးဟု တစ်နေ့ သုံးခါလောက် အူကြောင်ကြောင် တွေးကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တကယ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ နေမကောင်းဖြစ်သွားစေနိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်၏။

သည်လိုမပြောလျှင်လည်း 'အချစ်'ဆိုသည်မှာ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း 'ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ'ဟု အမြဲမျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေဖို့ မဟုတ်သည့်တိုင် လိုအပ်သည့်အခါ တစ်ချက်တလေ ကြည့်နိုင်ရန်အတွက် လက်မှာ ပတ်ထားဖို့တော့ ကောင်းသောအရာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ တုပ်ကွေးမမိချင်သော်လည်း လက်ပတ်နာရီတော့ ပတ်ချင်သည်။

လမ်းမပေါ် ရောက်လာသောအခါ ထို စာဘုန်းကြီးမကလေးကို သူမေ့သွား၏။

* * *

သူ စားသော ထမင်းဆိုင်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် သိပ်မဝေးသောကြောင့် အဆင်ပြေသွား၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်သွားလိုက်သောအခါ ဆိုင်ထဲတွင်

ထိုင်နေကြသူ အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ကြည့်ကြသည်။ သည်မြို့ကလေး အတွက်တော့ ငါဟာ တကယ့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ပါပဲလား ဟူသည့် ခံစားချက်က လှမ်းလက်စ ခြေထောက်မှ သွေးများကို အေးစက်တောင့်ခဲသွားစေ၏။

သူ မျက်လုံးကို ဟိုဟိုဒီဒီ မဝေ့ရဲ။ လူလွတ်ရာ စားပွဲခုံကလေးတစ်ခုတွင် ခပ်မြန်မြန် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ခဏနေတော့မှ သူဝင်လာခါစက တိတ်ဆိတ်သွားသည့် စကားသံများ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဆူညံစပြုလာလေသည်။

ဆိုက်ကားသမား 'အသေးလေး' များ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေမလားဟု တွေးကာ မျက်လုံးကို မရဲတရဲ ပင့်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အကြည့်မျိုးဖြင့် ရှာလိုက်၏။ မတွေ့ရ။ (တကယ်လည်း အသေးလေးက သည့်နေ့ညအဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရှိမည်မဟုတ်သည့်အကြောင်း ပြောထားခဲ့သည်ကို သူ မမေ့သေး) သိသိကြီးနှင့် ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရှာကြည့်နေမိမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း နားမလည်။ ကိုယ်နှင့် အကျွမ်းမဝင်သည့် နေရာတစ်ခုတွင် ရောက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ခံစားချက် တစ်မျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘာသောက်မလဲ ဦးလေး”

သူ့ကို 'ဦးလေး'ဟု ခေါ်သော စားပွဲထိုးကလေးကို သူ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အင်း...ခေါ်မယ်ဆို ခေါ်သင့်တာပေါ့။ စားပွဲထိုးကလေး၏ အသက်က အလွန်ဆုံးရှိုလှ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ဟု သူ ခန့်မှန်းကြည့်ဖြစ်၏။

တကယ့်ကို မည်းမည်း ပိန်ပိန်လှီလှီနှင့် ကလေးငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံဆိပ်စာတန်းပါ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် အစုတ်ကို ဝတ်ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေနွေးကရား အကြီးကြီးတစ်လုံးကို မနိုင့်တနိုင့် မထားသည်။

အင်း...လွတ်ကျပြီး ရေနွေးပူလောင်လိုက်လို့ကတော့ ဒင်းကလေးရဲ့ ခြေထောက် ပိန်ပိန်လိန်လိန် နှစ်ချောင်းဟာ ဝါယာကြိုးကို မီးရှို့ထားသလို တွန့်လိမ် ကျုံ့ရှုံ့ပြီး အရေပြား ဖတ်လတ်လန်အောင် စုတ်ပြတ်သွားတော့မှာပဲ။

ဒီလို မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို အလုပ်လုပ်နေတာလဲဟု သူ စဉ်းစားကြည့်ဖြစ်သည်။ ဘုရား သခင်က ထိုကလေးကို စားပွဲထိုးလုပ်ဖို့ ဖန်ဆင်းခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့ အတော် ဆိုးရွားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အေးကွာ...လက်ဖက်ရည်ပေါ့။ ဟိုဒင်း...လက်ဖက်ရည် ပေါ့ ကျ တစ်ခွက်”

“ရှယ်လား...ဦးလေး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကလေးငယ်က အသံပြဲနှင့် ‘ဝမ်းတီး ပေါ့ကျ ရှယ်’ဟု အဖျော်သမားကို လှမ်းအော်၏။

ကောင်တာရို (ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပုံရသော) အသားဖြူစုတ်စုတ်၊ မျက် ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်လူက အိတွဲကျနေသော မျက်ခွံလေးလေးကြီးများကို တစ်ချက်ဖြဲကာ ပြူးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိပြန်မှိတ်သွားသည်။ ပါးစပ် ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးရွတ်နေ၏။ (လက်ဖက်ရည် ရောင်း ကောင်းဖို့ နတ်သိကြားများနှင့် ဘိုးတော်များကို ပွဲစားလုပ်ကာ မြူဆွယ်ခိုင်း သော ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် ဂါထာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်)

ကြည့်ရသည်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ သိပ်ကောင်းပုံမရ။ ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာက သောကတွေများကာ စိတ်ရှုပ်နေပုံ ပေါ်သည်။ ငွေကြေးမချောင်လည်သောကြောင့်လည်း စားပွဲထိုး အလုပ်သမားခ သက်သာစေရန် ဈေးပေါပေါရသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးကြည့်၍ရ၏။

လက်ဖက်ရည် လာချပေးသောအခါ တစ်ငုံသောက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဘာလိုသေးလဲ...ဦးလေး၊ ပြန်ပြင်ပေးရဦးမလား”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ နောက် စီးကရက်တစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။ အနည်းငယ် စိတ်ရဲလာပြီဖြစ်သောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ် ဆိုင်လုံးကို ဖြန့်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ လူက အတော်များသည်။ လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူလတ် အရွယ်လည်းစုံ၏။ စားပွဲဝိုင်းတိုင်းလိုလိုတွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စကားတပြောပြောလုပ်ရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်၊

ရေနေ့ကြမ်း ငဲ့လိုက်၊ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက် လုပ်နေကြသည်။

“ငါကတော့ ဘီလူးဆိုတာ မယုံဘူးကွာ။ အလကား ချဲ့ကားပြီး လျှောက်ပြောနေတာကွ။ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

သူ့ဘေးနား ကပ်လျက်ဝိုင်းမှ စကားသံက အတော်ကျယ်၏။ သူ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင် ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် ပိန်ပိန် မည်းမည်း လူသေးသေးတစ်ယောက်၊ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် လူတစ်ယောက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူကောင်ခပ်ထွားထွား တစ်ယောက်တို့ကို တွေ့ရ၏။

“နောက်ပြီး အဲဒီတစ်ယောက်ယောက် ဆိုတာကလည်း ဒီမြို့က မြို့ခံလူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါတွေ့တာ”

မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် လူက အားရပါးရ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ မျက်လုံးပြူးသလောက် အသံကလည်း ကျယ်ပုံရ၏။ ဆံပင် ခေါင်းတုံး ဆံတောက်နှင့် ပိန်ပိန်မည်းမည်း လူက ခေါင်းခါသည်။ နောက်...

“မင်း ထင်တာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ကဲ...အဲဒီ မင်း ပြောတဲ့လူက ညဘက် ညဘက် ကောင်မလေးတွေကို သူတို့အိမ်က ဘယ်လို ခေါ်ထုတ်သွားမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟ...ဒါတော့ အဲဒီလူကိုပဲ သွားမေးကြည့်ပေါ့။ ဘယ်သိမလဲ”

မျက်ပြူးက စိတ်တိုသံပါလာ၏။ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် လူကတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းမြဲ ခါယမ်းနေသည်။ မဟုတ်သေးဘူး...မဟုတ် သေးဘူးဟုလည်း တတွတ်တွတ် ပြော၏။ မျက်ပြူးက...

“ဒါဖြင့် ဘီလူး လာစားတယ်ဆိုတာကိုပဲ ခင်ဗျားက ယုံနေတာလား”
ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် ကိုမည်းပိန်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြန်သည်။

“မယုံဘူး”

“အင်း...အဲဒါပဲပေါ့။ ဘီလူးတို့၊ သရဲတို့ဆိုတာ တကယ်မှမရှိတာ။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပါလို့”

မည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် လူကတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း မဟုတ် သေးဘူး...မဟုတ်သေးဘူးဟု ပြောပြန်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလူက...

“အဲဒီကောင် ဒီမြို့ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်ရှာရင်ကောဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ...ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲက လူတွေကို စုလိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုထိုက်၊ မဟုတ်သေးဘူး”

မည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် လူသေးသေးက ထိုသူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲပြီး တားထားရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ နောက်...

“ဒီကိစ္စက အဲသည်လို ရှူးရှူးရှားရှား လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ကိုထိုက်။ နောက်ပြီး ဒီကောင် ဝင်းနောင်ကလည်း အရမ်းကာရော လျှောက်ပြီး ထင်ကြေးပေးနေတာ။ ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် စဉ်းစားထားတာ မဟုတ်ဘူး။ မယုံရင် မေးကြည့်။ ကဲ...ဒီမြို့မှာ အဲဒီတရားခံ ရှိနေပါတယ်လို့ ဘယ်လို အထောက်အထားပြမလဲလို့...”

မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်လူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ မင်းက ထိုင်ရာမထ ထင်ကြေးတွေ စွတ်ပေးနေတော့တာပဲ။ ဟုတ်လား မသိ၊ မဟုတ်လား မသိ”

မုတ်ဆိတ်မွေးတိုနဲ့နဲ့နှင့် လူကတော့ တစ်ခုခုကို ဝရန်းသုန်းကား လုပ်ပစ်လိုက်ချင်နေပုံပေါ်သည်။ ထိုသူက...

“ကဲ...အဲဒါဆို ခင်ဗျားပြောဗျာ ကိုထွန်းစန်း။ အဲဒီကောင် ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

မည်းမည်းပိန်ပိန် လူဖလံလေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း လက်ဆန့် တန်းပြီး ကားထားလိုက်ပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး...ကိုထိုက်၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ မလောနဲ့ မလောနဲ့”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ကိုထွန်းစန်း”

“မဟုတ်သေးဘူး...မဟုတ်သေးဘူး”

‘မဟုတ်သေးဘူး’ ဟူသော စကားအပြင် တခြား ဘာမှပြောစရာ ရှာမတွေ့သေးသောကြောင့် ထိုသူ့စကားက လေထဲတွင် တွဲလောင်းကြီး ချိတ်နေ၏။ မျက်စိပြူးပြူးနှင့်လူက ထိုသူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာဖြင့်

မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်အပြင်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကက်ဆက်က နောက်ထပ် အခွေသစ်တစ်ခွေ ပြောင်းလိုက်သောကြောင့် သူတို့အားလုံး အာရုံရွေ့လွှဲသွားကြ၏။ မျက်စိပြူးပြူးနှင့်လူက...

“ဟေ့ကောင် ကိုထိုက်...အဲဒီအခွေက တစ်နေ့ကမှ ထွက်တာ လူသစ်တွေချည်းပဲ ဆိုထားတာကွ။ ဒီအခွေမှ အော်လ်တာနေတစ် စစ်စစ်” ဟု ထင်ကြေးပေးသည်။ ချက်ချင်းပင်...

“မဟုတ်သေးဘူးကွ”

ဟူသော မည်းမည်းပိန်ပိန်လူ၏ အသံကိုပါ ကြားရလေသည်။

ဝိုင်းဘေးမှ မသိမသာ နားစွင့်ရင်း သူ ပြုံးဖြစ်၏။

* * *

ဒီမြို့ကလေးက လူတွေဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ အိမ်သာတက်တဲ့ကိစ္စကို ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင်လုပ်ပြီး အရသာခံရေးအတွက် ဇွဲသတ္တိအပြည့်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အဓိဋ္ဌာန်ချထားပုံ ပေါ်တယ်ဟု သူ တွေးမိ၏။

ကိုယ့်မြို့မှ အပျိုအရွယ် မိန်းကလေးတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း၊ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း၊ သီချင်းနားထောင်ရင်း ပြောဆို ငြင်းခုံနေနိုင်သည်မှာ သည်မြို့က လူတွေ၏ စရိုက်ပဲလား။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝေကြည့်လိုက်၏။ စကားသံ၊ ငြင်းခုံသံ၊ ခုံကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍ သီချင်းစည်းချက်လိုက်သံ။ ဟင့်အင်း...မဖြစ်သင့်ဘူးဟု သူ့စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်၏။ အထူးသဖြင့် သည်လိုညမျိုးမှာပေါ့။

လကွယ်ညတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ယောက် ပျောက်သွားတတ်မှန်း သူတို့အားလုံးသိထားပြီးကြပြီပဲ။ ဒီညလည်း ကံဆိုးသူ မိန်းကလေး (အနည်းဆုံးတစ်ယောက်)ရဲ့ အလှည့်ပေါ့။ သူကတော့ တွေးရင်းနှင့် ရင်ထဲတွင် တစ်ဆိုတင်းကျပ်လာသည်။ ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့အားလုံး

ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ။

လူတွေအားလုံးကတော့ ကိုယ့်ခုံမှာ ကိုယ်ထိုင်နေကြသည်။

လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာနေကြသည်။ သီချင်းနားထောင်နေကြသည်။ စကားပြောနေကြသည်။ ဘာကိုမှ တွေးတောကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားနေမိဖို့မလိုဘဲ အရာရာသည် ရိုးရိုးသားသား မိရိုးဖလာဆန်စွာ အသားကျ ချောမွေ့နေပုံပေါ်၏။

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် လူ၏ ‘မဟုတ်ဘူးကွ’ဟူသော အငြင်းစကားသံကို ကြားရလေသည်။

* * *

‘မဟုတ်ဘူးကွ’ဟု ပြောရန် အမှန်တကယ်ပင် လိုအပ်ပါသည်။ မည်သည့်အရာ ဟုတ်နေသလဲဟု အဖြေတောင်းလာလျှင် တုံ့ပြန်ရန် အခက်အခဲ အနည်းအကျဉ်းရှိစေကာမူ မဟုတ်ဘူးဟူသော စကားလုံးကိုတော့ ပြောရန်လိုအပ်ပါသည်။

ဤအရာသည် နှင်းဆီပန်းမဟုတ်၊ စာအုပ်မဟုတ်၊ ဘုတ်တလုတ်တောက်တဲ့ ကစားနည်းမဟုတ်၊ အနီးတစ်ထည်မဟုတ်၊ ဈေးသည်မဟုတ်၊ ချိန်ခွင်မဟုတ်၊ သင် မဟုတ်။ (အကယ်၍ သင်သည် မီးခြစ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ထိုစကားများ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါက ထိုအဖြေအားလုံးသည် တစ်ချိန်တည်းတွင် မှန်ကန်နေပါလိမ့်မည်) ‘မဟုတ်’တရားများသည် ကျယ်ပြန့်စွာ ‘အဟုတ်’တရားသည် တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်းတွင်သာ မှန်ကန်တတ်သောသဘော ရှိ၏။

အကယ်၍ ဘုရားသခင်သော် လည်းကောင်း၊ အခြား တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးကသော် လည်းကောင်း သင့်ဆီသို့ရောက်လာပြီး ဒီကမ္ဘာလောကကို အပြီးတိုင် ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုကျယ်ပြန့်တဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခု ထပ်ဖန်ဆင်းပေးရမလား’ဟု မေးလာလျှင် ဘယ်လို ဖြေမည်နည်း။ အကောင်းဆုံးကတော့ ‘မဟုတ်သေးဘူးကွ’ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ။

မပွင့်သေးသော ပန်းတစ်ပွင့်၏ ရနံ့က ပိုမွှေးကြောင်း ခံစားပါ။

မရှိတရားများက လောကကို လွှမ်းမိုးထားကြောင်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူကို လိုက်ပြောပါ။ သင် အမြင်ကတ်သူ တစ်ယောက်ယောက်ရှိလျှင် ထိုသူသည် ဤကမ္ဘာတွင် မပေါ်ပေါက်သေးသော ဆေးအသစ်တစ်မျိုးကို မှားယွင်းစား မိပြီး ဆံပင်တွေကျွတ်ကာ ထိပ်ပြောင်ဖြစ်သွားသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပါ။ 'စိုးရိမ်ပူပန် သောကခေတ်'ဟူသော ဒဿန စာအုပ်ကြီးများထဲမှ စကားလုံး သည် စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း သင် တကယ်နားလည်ပြီဆိုလျှင် 'မဟုတ်သေးဘူးကွ'ကို မနက် အိပ်ရာထတိုင်း ရွတ်ဆို ယတြာချေပါလေ။

* * *

ညသည် အမှောင်ကို ဆွဲငင်နေသော သံလိုက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ပိုပို တူလာ၏။ ပူလောင်သော နှင်းစက်တွေ ကျနေသည်လား။ အလင်းပါးပါး နှင့် မှန်ဝေနေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး၏ အခင်းအကျင်းသည် ညထဲတွင် တစ်ခြမ်းမြုပ်ကာ ပျော်ဝင်နေသည်။

သီချင်းသံ တိုးတိုးလွင့်နေ၏။ အဆိုတော်တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေ သူများထဲမှ စကားသံ တီးတိုးတွေ ရောထွေး တွန်းထိုးလှုပ်ရှားကာ အမျိုး အမည် ခွဲခြားမရသော ဆူညံသံ တဝှမ်းလုံးဖြစ်နေ၏။ ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်မှ ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များသည် သူတို့၏ ဦးခေါင်းအထက်နားတွင် တိမ် မည်းမည်းတွေလို အုံ့ခဲနေကြ၏။

မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင်က ထိုလူများကို အပေါ်စီးမှ အုပ်မိုး စောင့်ကြည့်နေသည်နှင့်တူ၏။ ခပ်ဝါးဝါး အလင်းဝါကြင့်ကြင့်နှင့် အမှောင် တို့ ရောထွေးနေသည့်ကြားတွင် လူ့မျက်နှာများသည် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် နီရဲပူလောင်နေလေသည်။

သူ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ သက်ပြင်းချမိလေသည်။
 “ဟာ...အစ်ကိုက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော်က ဒီအချိန်ဆို အစ်ကို အိပ်နေလောက်ပြီထင်တာ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက် သောကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားသမား အသေးလေးကို

တွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ (ဘာမှအကြောင်း မည်မည်ရရ မရှိဘဲနှင့်) ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချိန်းဆို မထားဘဲ ဆုံတွေ့ခြင်းများသည် လိုအပ်ချက်နှင့် အံ့ဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်တတ် ပါသည်။

“အသေးလေး လာ...ထိုင်ကွာ။ မင်းက ဒီည လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မလာတော့ဘူးလို့ ပြောထားတာ။ ငါ့မှာ...”

“ကျွန်တော်က ဟိုဆိုင် ဒီဆိုင်တွေ လျှောက်သွားရသေးတယ် အစ်ကိုရ။ ဒီည ဘာများထူးမလဲလို့ လိုက်စပ်စုတာလေ။ ကျွန်တော် ဒီဆိုင် ပြန်ရောက်ရင် ညဉ့်နက်မယ်ဆိုတာ သိလို့ အစ်ကို့ကို မချိန်းခဲ့တာ။ အခုပဲ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။ ဒီအချိန်လောက်ကြီး အစ်ကို အပြင်ထွက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ အတော်ပဲ၊ ဟေ့ကောင် စန်းလွင် ဒီအစ်ကိုကြီးပေါ့ကွ။ စောစောက ငါပြောတာ”

အသေးလေးက အတူပါလာသူတစ်ယောက်နှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက် ပေးရန် ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူက...

“ဟေ့ကောင် အသေးလေး၊ ဟိုဘက်ဆိုင် ရောက်ခဲ့သေးလား၊ ဘာ ထူးခြားလဲ”

ဟု လှမ်းမေး၏။ အသေးလေးက...

“အစ်ကို ခဏနေဦးနော်”

ဟု ပြောရင်း တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။

သူနှင့် စောစောက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် စန်းလွင်ဆိုသော ကောင် လေးသာ ကျန်ရစ်သည်။

“ကိုကိုမြင့်တို့ကတော့ ဒီည တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်မယ်လို့ ပြောနေ ကြတယ်။ ဦးသက်နောင်တို့ လူကြီးပိုင်းတွေလည်း ပါတယ်ဗျ”

ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေသော အသေးလေး၏အသံကို ကြားရ၏။ ဘီလူးကိစ္စပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မနက်က ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်ဖြစ်လား”

“မသိဘူးဗျာ၊ အရက်ဆိုင်မှာတော့ ဟိုလူတွေ စုနေကြပြီ။ သူတို့

လည်း ဒီည ကင်းစောင့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်သူတွေ ပါကြဦးမှာလဲ”

“အေး...အဲဒီကောင်တွေက မင်း ပြန်လာပြောဦးလေ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

ဘာတွေ ပြောနေကြသည် မသိတော့။ အသေးလေးကတော့ အတော် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေပုံရသည်။ အင်း...ဒီကောင်လေး မဆိုးဘူးပဲ ဟု သူ တွက်မိ၏။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဦးသက်နောင်ကြီးက အလကားပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိမှာလဲကွ၊ ဘယ်အိမ်က မိန်းကလေးကို စောင့် ကြည့်ရမယ်ဆိုတာမှ ကြိုမစဉ်းစားထားဘဲ”

“မင်းတို့ အစီအစဉ်လောက်နဲ့တော့ မရနိုင်ပါဘူးကွာ၊ လမ်းတိုင်း မှာ လူစေ့အောင်မှ မစောင့်တာ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး...မဟုတ်သေးဘူး”

စသဖြင့် သူများပြောသမျှ စကားတိုင်းကို တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံငြင်း လိုက်၊ မပျက်ပျက်အောင် အပြစ်တင်လိုက် လုပ်နေသော မည်းမည်းပိန်ပိန် နှင့် လူ၏အသံကိုလည်း မပြတ်ကြားနေရ၏။

မည်သည့်အကြောင်းအရာဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုသူ၏ ပါးစပ်က သူများပြော လာသမျှကို ငြင်းရန်နှင့် ဘာပဲလာလာ အကောင်းမမြင်နိုင်သည့်ဘက်က ကြည့်၍ ဝေဖန်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပုံရ၏။

ထိုသူကို ဘုရားသခင် ‘သွားကိုက်’နေသည့်အချိန်တွင် ဖန်ဆင်း မိခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

* * *

သူ တစ်ချက် ပြုံးမိ၏။

‘မပြည့်တဲ့အိုး ဘောင်ဘင်ခတ်’ဟူသော စကားပုံကို သတိရသည်။ ထိုသူသည် မပြည့်သည့်အိုးလား၊ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။ ပြည့်နေတဲ့အိုးဆိုရင် တော့ ဘောင်ဘင်ခတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေး၊ သွန်ပြီ။

မှောက်ထားသော အိုးဆိုလျှင်လည်း ဘောင်ဘင်မခတ်ဘဲ ငြိမ်နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ရေပြည့်နေသည့် အိုးလား၊ သွန်ပြို မှောက်ထားသည့် အိုးလား။ ငြိမ်သက်နေရုံမျှဖြင့် ဘာမှ အပြတ်ပြော၍မရပါ။

လောကကြီးတွင် ဘာကိုမှ အပြတ်ပြော၍ မရပါ။ လောကဆိုသည် မှာ မြေကြီးထဲတွင် မြုပ်နေသော အာလူးတစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကဲ...အားလုံး တစ်ကိုက်လောက် စားကြည့်ရအောင်။

အသေးလေးက လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း အတော်များများကို လျှောက် သွားကာ ကြားလာရသမျှ သတင်းအတိုအစတွေကို လျှောက်ပြောပြီး အတော်ကြာမှ ပြန်လာသည်။ စန်းလွင်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပြော၏။

“အစ်ကိုအကြောင်းတောင် စောစောက ဒီကောင့်ကို ပြောထားသေး တယ်”

သူ စန်းလွင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စန်းလွင်က သူ့ကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဒီကောင်လေး အတော်မျက်နှာချိုတာပဲဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ အသေးလေးနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိပေလိမ့်မည်။ သူ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် အသေးလေးက...

“ဒီကောင်က ဈေးထဲမှာတင် ဂိတ်ထိုးတာ အစ်ကိုရ။ မြို့ဆင်ခြေဖုံး ဘက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ထက် ပိုနဲ့စပ်တယ်။ တကယ်လို့များ အစ်ကိုအဖေက တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းဘဲ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်တည်းနေရင် ရှာရခက်မှာ စိုးလို့ ဒီကောင့်ကို အကူအညီတောင်းရအောင် လိုလိုမည်မည် ပြောထားတာ”

သူ အံ့အားသင့်စွာ ဝမ်းသာမိသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးပင် ရှာမရ။ အသေးလေး၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ စန်းလွင်ကို တစ်လှည့် သူ အကြာကြီး ကြောင်ငေးနေမိ၏။ သည်ကောင်လေးတွေ သူ့ ကိစ္စကို သည်လောက် အလေးအနက်ထား ကူညီလိမ့်မည်ဟု သူ ထင် မထား။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် လေးလေးနက်နက်

သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။ တည်းခိုခန်းတွင် မတွေ့လျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို အသေအချာ စီစဉ် စဉ်းစားထားခြင်းမရှိ။

“အေးကွာ...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မင်းတို့ကို အင်း...ငါ ဘယ်လို ပြောရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

သူ့အသံတွေပင် နည်းနည်းတုန်ချင်နေသလား မပြောတတ်။ အင်း...အရေးထဲမှာ ငါက ပြဇာတ်ဆန်နေပြန်ပြီဟု တွေးမိ၏။ အသေးလေးက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို”

ဟု ပြောသည်။ စန်းလွင်က...

“ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာဖွေဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုရာ။ မြို့ခံအကူအညီ မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ကို နည်းနည်းမှ အားနာစရာမလိုဘူး...သိလား အစ်ကို”

သူ တကယ် အားကိုရပြီးမှန်း ယုံယုံကြည်ကြည် သိလိုက်သည်။ သူက...

“အေးကွာ...အသေးလေး ပြောသလိုပဲ။ ငါက တည်းခိုခန်းမှာ မတွေ့တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းမှာပဲ အဖေသွားတည်း သလားလို့ စဉ်းစားနေတာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုရှာရင် ကောင်းမလဲ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီမြို့မှာက ဘုန်းကြီးကျောင်း သုံးကျောင်းရှိတယ် အစ်ကို။ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ကျောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ဟေ့ကောင် စန်းလွင် ပြောလေကွာ”

အခုမှ စရင်းနှီးကာစ ဖြစ်သောကြောင့် စကားစရန် လေးနေသေးသော စန်းလွင်ကို အသေးလေးက တိုက်တွန်းလိုက်၏။ စန်းလွင်က...

“ဒီလိုလုပ်လေ အစ်ကို၊ မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ တည်းခိုခန်းကို ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်။ အစ်ကို စောင့်နေ။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တစ်ကျောင်းပြီးတစ်ကျောင်း လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့။ တွေ့မှာပါ အစ်ကိုရာ၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အသေးလေးက စန်းလွင်ကို...

“အဲဒါဆို အခု မင်းပဲ အစ်ကို့ကို တည်းခိုခန်း ပြန်ပို့လိုက်ကွာ။ ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာခဲ့၊ ကင်းစောင့်တဲ့ဆီ သွားရအောင်”

ပြောပြီး တစ်ဖက်ဝိုင်းဆီ ကူးသွားပြန်သည်။ အသေးလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပါးစပ်ရောလူပါ နည်းနည်းလေးမှ ဂနာမငြိမ်။ စန်းလွင်က “အေးပါကွာ”ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သော်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထဟန်မပြင်။ တောင်ငေး မြောက်ငေး ငေးနေ၏။

အသေးလေးက မုတ်ဆိတ်တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူတို့၏ဝိုင်းတွင် တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းတွေလည်း ပါပုံရသည်ဟု တွက်မိသည်။ ထိုလူသုံးယောက်က သူ့ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အတန်ကြာအောင် ပြောနေပြီး ထိုလူသုံးယောက်က စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းဟန်ပြင်သောအခါကုမှ အသေးလေးက သည်ဘက် ဝိုင်းသို့ ပြန်ကူးလာသည်။

“ဟာ...စန်းလွင်၊ မင်း အခုထက်ထိ မသွားရသေးဘူး”

စန်းလွင်က ခါးတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး...

“အေးပါကွာ၊ အခုပဲ သွားတော့မလို ပြင်နေတာ”

ပြောသာ ပြောသည်။ မထသေး။ အသေးလေးက...

“မင်းကလည်းကွာ အစ်ကို့ကို အားနာစရာကြီး။ နေတော့ကွာ၊ ငါပဲ လိုက်ပို့လိုက်တော့မယ်”

သူက ‘ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ’ စသဖြင့် ဝင်ပြောရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ လူသုံးယောက်အနက် မုတ်ဆိတ် တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူက...

“အသေးလေးရေ...သွားပြီဟေ့၊ မင်းဧည့်သည်အတွက်ပါ ရှင်းပေး လိုက်ပြီ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ဪ...ငါသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုပါ ပေးသွားသတဲ့။ သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ လှမ်းကြည့်မိသောအခါ ထိုလူသုံး ယောက်က သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်သွားမိပြီးမှ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သည်လိုတော့လည်း သည်မြို့က လူတွေ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူ့
ရင်ဘတ်ထဲကို မြို့ကလေးက ခေါင်းနှင့် တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်ကာ ဝင်လာ၏။
ကြာကြာမြင့်မြင့် ရင်းနှီးပြီးသား အရပ်ဒေသတစ်ခုသဖွယ် နှစ်လိုစွာ ခံစားမိ
လေသည်။

ည၏ ကမ်းစပ်တွင် လေပြည်သည် ပင်လယ်လေဆန်ဆန် နွေး
နေ၏။ မွှေးပျံ့သော အလင်းတန်းကို နမ်းရ ရှိုက်ရသလို ထင်ချင်သည်။

အသေးလေး၏ ဆိုက်ကားပေါ် သူ ထိုင်မိသောအခါ စန်းလွင်က...

“အစ်ကို မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီနော်...စောင့်နေ”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ အသေးလေးက...

“ဟေ့ကောင် စန်းလွင်...မင်း ကိုကိုမြင့်တို့ဆီ သွားနှင့်၊ ငါလိုက်
လာခဲ့မယ်။ ဪ...ဟေ့ကောင်၊ ဦးကျင်စွမ် ဆိုင်က အရက်တစ်လုံးလောက်
ဝင်ဝယ်သွားဦး”

ဆိုက်ကားဘီးလိမ့်လာပြီး အတော်ဝေးဝေး ရောက်သည့်အချိန်တွင်
သူက...

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ညကြီးမိုးချုပ်မှ အရက်ပုလင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ပါ ဒီည ကင်းစောင့်ကြမယ်လေ”

* * *

ကောင်တာတွင် အိပ်ငိုက်နေသော လူကြီး မကြားအောင် ခြေဖော့
နင်းပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အင်း...ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဆန်
လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘက်က လောကစောင့်တရားနှင့် ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တတို့ကို
ဘာမှမကျူးလွန်မိဘဲနှင့် သည်လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရခြင်းသည်
တွေးကြည့်လျှင် အတော် ကသိကအောက်ဖြစ်စရာ ကောင်းပါသည်။

လောကစောင့်တရားနှင့် ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တတို့၏ တန်ဖိုးသည်
နေရာလိုက်၍ ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါသလား။

သူကတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်ပင် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းရှေ့သို့
ရောက်လာခဲ့ရ၏။

“ပူစီ...မိ မိ မိ မိ၊ ဒီကိုလာ...ဒီကိုလာ”

စာကလေးသံလို ကျလီ ကျလီ အသံကလေး ထွက်လာရာ စကြံ ထောင့်ဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဲ...ဟိုကောင်မလေးပဲ။ ကြည့်စမ်း... ခုထိ မအိပ်သေးပါလား။ သူ ပြုံးမိသည်။ ငါ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေတာ လား မသိဘူးဟု သူ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်စွာ တွေးလိုက်၏။

ကောင်မလေးက သူ့ကို မကြည့်။ (တမင်တကာ မကြည့်ဘဲနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်) ကြောင်ကလေးကိုသာ တမိမိနှင့် ခေါ်နေ၏။ စင်စစ် ခေါ်သာ ခေါ်နေသော်လည်း ကြောင်က ဘယ်မှသွားသည် မဟုတ်။ သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားတွင်သာ လှည့်ပတ် တိုးရှေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

အင်း...ဒီလို မသိမသာ အသံပေးတာ မိန်းမတွေရဲ့ မာယာတစ်မျိုးပဲ ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ ခပ်ကြောင်ကြောင် စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် သူ ဖတ် ဖူးထား၏။ မာယာ လေးဆယ်ထဲက နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ ဆိုသည်ကို တော့ မမှတ်မိတော့။ မေ့သွားပြီ။

ကောင်မလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြောင်ကို ကောက်ယူပွေ့ချီ လိုက်သည်။ အဲ...အဲဒါလည်း မာယာလေးဆယ်ထဲမှာ ပါတာပဲ။ ဘာလဲ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီခြင်း၊ နမ်းခြင်း၊ မြှူခြင်းဆိုသလား မသိဘူး။ အင်း... ဒီမှာတော့ ကလေးပေါက်စ မရှိတော့ ကြောင်ကိုပဲ ပွေ့ချီရမှာပေါ့။ ဘယ်ရ မလဲ ကောင်မလေးရာ မင်းလုပ်နေတာတွေ ငါ သိပါတယ်။

ကောင်မလေးက သူ ရောက်နေမှန်းသိသိနှင့် ခုထိ လှည့်မကြည့် သေး။ ကြောင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ သူက အခန်းတံခါး သော့ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ နေရာတွင်ပင် ရပ် လျက်က (အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီးသည့်ဟန်မျိုးဖြင့်) တမင် အသံကျယ်ကျယ် ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

ကောင်မလေးက သူဝင်သွားပြီအထင်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ကောင်မလေးက အငိုက်မိသွား၏။ နှစ်ယောက်သား အဝေး မျက်လုံးချင်း အကြည့်ကြိုး ငြိနေသည်ကို အတော်ကြာအောင် သာယာနေ ဖြစ်ကြသည်။ နောက် ကောင်မလေးက သတိရသွားပြီး ရှက်စနိုးပြုံးကာ မျက်နှာလွဲဖယ် ထွက်သွား၏။ ကဲ...မှတ်ထား၊ အခန်းတံခါးကို အသံကျယ်

ကျယ်ပိတ်တာ ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာနံပါတ်တစ်ပဲကွ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲ မှာမှတော့ မပါဘူး။ မင်း နုပါသေးတယ် ချာတိတ်မရယ်။

* * *

သူ့ဘာသာသူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း အခန်းထဲဝင်၍ တံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

အတော်ကြာသည်အထိ အိပ်မရနိုင်သေး။ လက်ဖက်ရည်သောက် ထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုကာမှ လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ပိုင်ရှင်၏ စိတ်ရှုပ်နွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင် လာ၏။ နောက် စားပွဲထိုး ကလေးငယ်လေး၏ မျက်နှာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြသူများ၏ မျက်နှာ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတိုနဲ့နဲ့နှင့် လူ၏ မျက်နှာ၊ ပိန်ပိန်သေးသေးနှင့် အရာရာကို ငြင်းဆန်ဖို့၊ အပျက်ဘက်က တွေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသူ၏ မျက်နှာ၊ အသေးလေး၏ ပျာယီးပျာယာမျက်နှာ၊ မျက်နှာ များ။ နောက်မျက်နှာများ...။

သည်မြို့က လူတွေအားလုံး၏ မျက်နှာတွင် အမျိုးအမည်မသိသော တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသည်ဟု သူ ခံစားရ၏။ ဘာလဲတော့ မပြောတတ်။ တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသည်ကတော့ သေချာသည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် ပေါ်လာ သမျှ မျက်နှာအားလုံးသည် ခြောက်သွေ့ ကျုံ့ရှုံ့နေသော ငရုတ်သီးစိမ်း ပိန်ပိန်လှိုလှိုကလေးများနှင့် တူသည်ဟု အလိုလို အောက်မေ့လာမိ၏။ သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ သည်မြို့ကလေးသည် မြေဆီဩဇာ ညံ့ဖျင်းသော ငရုတ်ခင်းတစ်ခင်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။

သူ အာရုံကို လွှဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ စာဘုန်းကြီးမလေး၏ ချစ်စရာကောင်းသော ပြုံးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကလေးများ။ ဒီကောင် မလေးနဲ့ မတော်တဆဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြဖို့ မလိုအပ်ဘူးလား။ မနက် ကိုးနာရီမှာ စန်းလွင် လာခေါ်မယ်။ ကင်းစောင့်ကြမည့်သူများ ထံသို့ သူ့စိတ်က ပျံ့လွင့်သွားပြန်သည်။ နောက် ဘီလူး။

ဖျတ်ခနဲ သူ့စိတ်ကို တစ်ခုခုက နှိုးဆော်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒီညအဖို့ ပျောက်ဆုံးသွားရမယ့် ကံဆိုးသူ မိန်းကလေးဟာ ဒီကောင်မလေး ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ တွေးမိလျှင် တွေးမိချင်း ရုတ်တရက် ထိတ်ထိတ်

ပျာပျာဖြစ်ကာ စိတ်ပူသွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ချက်ချင်းဆင်းပြီး အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။

စောစောက ကောင်မလေးရပ်နေရာ စင်္ကြံထောင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် ကောင်မလေး မရှိတော့။

မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်လာလာချင်း ခြင်ထောင်အမိုးဖြူဖြူကို မြင်ရသည်။
ရုတ်တရက် မထဖြစ်သေး။ ဟိုလိုမ့် သည်လိုမ့် လုပ်နေလိုက်သေး၏။
ဗိုက်ထဲက အနည်းငယ် ဆာသလိုလို ခံစားရသည်။ အရေပြားအောက်မှာ
အူတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် အထိအတွေ့ကိုပင် သိနေရသည်ဟု အောက်
မေ့ရ၏။

အင်း...ဒီလိုပဲပေါ့။ အူတွေ ရှိနေသရွေ့တော့ ဆာမှာပဲ။ လူလည်း
ဆာတာပဲ၊ ခွေးလည်း ဆာတာပဲ။ မျောက်တွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ကြွက်တွေ၊
အခြားတိရစ္ဆာန်တွေလည်း ဆာမှာပဲ။

‘အူမတောင့်မှ သီလ စောင့်နိုင်မည်’ဟူသော စကားပုံကို ဖျတ်ခနဲ
သတိရလိုက်သေး၏။ လူမှာလည်း အူရှိသည်၊ ခွေးမှာလည်း အူရှိသည်။
သို့သော် သီလစောင့်ဖို့ကတော့ လူသာလျှင် တတ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်၏။
ခွေးက မစောင့်။ ထို့ကြောင့် ‘အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်သည်’ဟူသော
စကားပုံသည် လူတစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်းကောင်များအတွက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်
ထင်သည်။

အား...ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေပါလိမ့်။ စန်းလွင်က သည်နေ့
မနက်ကိုးနာရီတွင် လာခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်သတိရလာ၏။
အင်း...ငါ အိပ်ရာထဖို့ ကောင်းပြီ။ သူ ခြင်ထောင်ကို မတင်လိုက်ပြီ၊ ခုတင်
ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

စားပွဲပေါ်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခုနစ် နာရီခွဲ။ သွားတိုက်ဆေးဘူး၊ သွားပွတ်တံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားရန် တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်၏။

ဖြုန်းခနဲ သူ့အခန်းနားတွင် ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေသော ကောင်မလေး ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ လှမ်းပြုံးပြလိုက် သောအခါ ကောင်မလေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

အင်း...ဒီကောင်မလေးကတော့ ငါ့ကို ငါးမျှားသလို မျှားနေပြီဟု သူတွေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေး...ငါဟာ ငါးပူတင်းတစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သကဲ့။ သည်းခြေတော့ ထုတ်မစားမိစေနဲ့ပေါ့။

* * *

သွားတိုက်နေရင်း ကောင်မလေးအကြောင်းက ခေါင်းထဲရောက်လာ သည်။ မနေ့ညက ကောင်မလေး ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ ပူပန်နေမိသေးတယ် မဟုတ်လားဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးလိုက်၏။ ဟုတ်လိမ့်မည်၊ ဟုတ်ခွဲလိမ့် မည် ထင်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ကောင်မလေး ရှိသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလား ဆိုသည်ကို အလျင်ဆုံး စိတ်က ရောက်သွားဖို့ ကောင်းတာ ပေါ့။ အခုတော့ ကောင်မလေးကို မြင်ရကာမှပင် ပူပန်ဖို့ သတိရတော့သည်။

သည်အတိုင်းဆို သိပ်တော့ မဟုတ်လှသေး။ ရင်ထဲမှာ လေးလေး နက်နက် မရှိသလို ဖြစ်နေ၏။ 'မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်'ဟူသော ပေါ ကြောင်ကြောင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိသည်။ အင်း...ဘာကို မြင်လို့ ချစ်သွားတာပါလိမ့်။

ရေချိုးနေရင်းနှင့် မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်ဟူသော သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး ဆိုနေလိုက်သည်။

“ဪ...မောင်ရင် နိုးနေပြီကိုး၊ အေးကွာ...အန်ကယ်လည်း မောင် ရင်နဲ့ စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောမလားလို့ စိတ်ကူးပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာတာ”

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်ထွက်ချင်း ဦးတင်ကြည်နှင့် တည့်တည့် တိုးသည်။ ပြဿနာပဲ...ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်၏။ သည်း

ငတိကြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငါ့ကို ချောင်းနေသလဲ မသိဘူး။

သည်လောက် စကားကြော လေရှည်တတ်သည့် လူကြီးကို ငယ်ငယ်တုန်းက စကားပြောတတ်အောင် သင်ပေးလိုက်သည့် အဖေနှင့် အမေသာ ရှိသေးလျှင် သူတို့ အတော်ပင် နောင်တရကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်ခဲ့မယ်”

“အေး...အေး...အန်ကယ် စောင့်နေမယ်”

သူ အခန်းထဲ ခပ်မြန်မြန်ဝင်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

သူ တမင်တကာ အချိန်ဆွဲပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ ကိုးနာရီ ထိုးခါနီးကာမှ အပြင်ထွက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ စန်းလွင် လာခေါ်မှာနဲ့ အချိန်ကိုက်ပြီး အောက်ဆင်းသွားမှ ဟိုငတိကြီး စကားပြောချိန် သိပ်မရမှာ။

သူ အဝတ်အစားများကို ခေါက်သည်။ အိပ်ရာခင်းများကို ဆွဲဆန့်သည်။ နောက် ပြီးသည်နှင့် သူ့မှာ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွား၏။ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုစာဘုန်းကြီးမကလေးကို မျက်စိ အရသာခံကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ သူ အခန်းတံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး တံခါးကို ဟသည်ဆိုရုံ ဖြည်းဖြည်းကလေးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

စကြိုထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဦးတင်ကြည်၏ ကိုယ်လုံး ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ သေစမ်းကွာ...၊ သည်ငတိကြီးက သူ့အခန်းကို စက္ကန်နှင့်အမျှ ချောင်းနေပုံရသည်။ ကိုးနာရီ မထိုးမချင်း အခန်းထဲက တစ်လှမ်းမှထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

မိုက်ကလည်း ဆာလာသည်။ အာရုံကိုလွှဲရန် ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်နေလိုက်၏။ ခြံထောင့်မှ ငှပ်ကြီးနှင့် ကြိုးလွှဲဒါန်းတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်က မြက်ခင်းပေါ် ကြည်လင်စွာ ဖြာကျနေ၏။ အလင်းတွေလက်ပနေသောကြောင့် မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းကလေးများမှာ ရွှေရောင်အနားတွေ ဖွာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် နားနေသော ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို မြင်ရ၏။ ရင်အုပ်ကလေးတွေ နီရဲနေကြသည်။ အမွှေးနုနု ရဲရဲကလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းနှင့် တို့ထိပြီး နမ်းချင်စိတ်

ပေါ်လာသည်။

ထိုငှက်ကလေးတွေသာ အခုလို အရွယ်အစားမဟုတ်ဘဲ လူထက် နှစ်ဆလောက်ကြီးနေလျှင်ကော သည်လို နမ်းချင်စိတ် ဖြစ်လာပါဦးမလားဟု သူ တွေးလိုက်၏။ နောက်ပြီးတော့ အကယ်၍ ငှက်တွေသာ လူသားစားကြ တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။

သေချာပါသည်။ ဘယ်လိုမှ ချစ်စရာကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သည်လိုသာဆိုလျှင် ‘အချစ်’ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ထက် အားနည်းသော၊ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင် (ဟု ယူဆရ) သော သတ္တဝါအပေါ်တွင်သာ ခံစားရသည့် စိတ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စိတ်ချမ်းသာရေး နယ်မြေချဲ့ထွင်မှုပါပဲလေ။ အား နည်းမည့်သူ၏စိတ်ကို ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီး (ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိလိုက်ဘဲ) ဂုဏ်ယူ အမြတ်ထုတ်ခြင်း တစ်မျိုးပေါ့။ ယောက်ျားများက မိန်းမများ၏ စိတ်အားနည်းချက်အပေါ် အမြတ်ထုတ်သည်။ မိန်းမများက ယောက်ျား၏ စိတ်အားနည်းချက်အပေါ် အမြတ်ထုတ်သည်။ သည်လိုပဲ နေထိုင်ကြတာ မဟုတ်လား။

* * *

ကိုးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုတွင် သူ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။
“လာ...မောင်ရင် လာကွာ”

ဟု ဦးတင်ကြည်က ဆီး၍ နှုတ်ဆက်၏။ သူ ခြံဝဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စန်းလွင်၏ ဆိုက်ကားကို မမြင်ရသေး။ ဦးတင် ကြည်က သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ခိုင်း၏။

“မနေ့ညက ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ မောင်ရင်သိလား”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ တစ်မနက်လုံး မေ့လျော့နေသော ဘီလူးကိစ္စက ခေါင်းထဲ ပြန်ဆောင့်ဝင်လာသည်။ အသက်ရှူမြန်လာ၏။ ဟင့်အင်း...မသိဘူး အန်ကယ်ဟု ပြန်ဖြေလိုက် သည်။ သူ့အသံကို သူ ပြန်ကြားရသည်ဟု မထင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားဝင်ပြောလိုက်သလိုလို သူ့စိမ်းဆန်နေ၏။

“မနေ့ညက ကမ်းနားရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်

mgyoe.com

ကို ဘီလူးဝင်စားသတဲ့”

ဘုရားရေး...၊ လက်စသတ်တော့ ဒီကိစ္စတွေဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာ ပါလား။ ငါ ယုံကြည်ပစ်လိုက်ရတော့မယ်။ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက် သလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ဗြုန်းခနဲ သွေးဆုတ်ဖျော့ကျသွား မှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိလိုက်သည်။

အရင်က သူများပြောသည့် စကားများအပေါ်တွင်သာ ခံစားနေရ သောကြောင့်လား မသိ။ သိပ်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မဖြစ်၊ ရင်ဘတ်အတွင်း အနက်ဆီမှ မလာ။ အခုမှပင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုက ကိုယ့်နှာသီးဖျားစပ်မှာ လာထိနေသလိုလို။ ချောက်ချားမှု၏ ရနံ့ကို ရှူရရှိရပြီ။

“ဒီမြို့က ကောင်တွေကလည်းကွာ တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျ ပါဘူး။ ဒီရက်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ ဘာမှလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။ အားလုံး သောက်ပျင်းတွေချည်းပဲ”

ဦးတင်ကြည်၏စကားတွေက သူ့နားထဲတွင် ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်။ သူ့စိတ်တွေ လွင့်နေ၏။ မနေ့ညက ကင်းစောင့်နေကြ မည့် အသေးလေးတို့၊ စန်းလွင်တို့ကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်သည်။ ဘာတွေ များ ဖြစ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။ နောက် စိတ်က ဦးတင်ကြည်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက် လာသည်။

“ဒီမြို့မှာက လူပျင်းတွေက များတယ်ကွ။ ဘယ်သူမှလည်း အလုပ် ကို ထောင့်စေ့အောင် မလုပ်တတ်ကြဘူး။ မောင်ရင့်ကို မနေ့က လိုက်ပို့တဲ့ ဆိုက်ကားသမား ကောင်လေး သိလား။ အသေးလေးလေ၊ အေး...အဲဒီ ကောင်ဆို ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ် ပျာယာခတ်နေတာ။ ဦးနှောက်က...”

အား...သောက်ကျိုးနည်း အတင်းပြောတတ်တဲ့ ငတိကြီးပဲ။ ပြော နေလိုက်တာ တစ်ယောက်မှကို အကောင်းမကျန်တော့ဘူး။ သက်ပြင်းမှုတ် ထုတ်လိုက်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရသောကြောင့် ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာ၏။ ဒီငတိကြီးက သူများကိုသာ အသုံးမကျဘူး လျှောက်ပြောနေတာ၊ သူကိုယ် တိုင်ကကော ဒီလူကြီး သမီးပျောက်သွားတုန်းက ဖြစ်နေမယ့် မျက်နှာကို ငါကြည့်ချင်လိုက်တာ။

ပျောက်သွားသော သမီးအကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိရာမှ

ချက်ချင်း စိတ်က သမီး အငယ်မလေးဆီ ရောက်သွား၏။ အဲ...ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သူ့မျက်လုံးကို တစ်ချက်စေ့၍ အကြည့်ဖြင့် ရှာလိုက် သည်။ စာဘုန်းကြီးမလေးကို လှေကားအဆင်းတွင် ကြောင်ကလေးပိုက်၍ ရပ်လျက်သား တွေ့ရ၏။ ကောင်မလေးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ချက်လှုပ်သွား၏။

ဦးတင်ကြည်က သူ့ကို သတိမပြုမီ။ ပြောချင်သည်များကိုသာ တရစပ် လျှောက်ပြောနေသည်။

“နောက်ပြီး သန်းမြင့် ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ရှိသေးတယ်၊ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လျှောက်ပြောနေတာ။ မိန်းမ လုပ်စာ စားလိုက်၊ မိဘဆီက လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်နဲ့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိပါသေးတယ်ကွာ...စန်းလွင်တို့၊ ဘာတဲ့ ဟိုကောင် ကျော်စိန် တို့လိုကောင်မျိုးတွေ...”

သူ နားထောင်ရင်း စိတ်ညစ်လာသည်။ သူ မကြားဖူးသော နာမည် များလည်း ပါသေးသည်။ ငါက ဘယ်နှယ်လုပ် သိမှာတုံး၊ မနေ့ကမှ ဒီမြို့ကို ရောက်တာဟု စိတ်ပျက်စွာ တွေးလိုက်၏။ စန်းလွင်ဆိုသည်ကတော့ သူနှင့် မနေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်လေး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျန်သူတွေက ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။

မနေ့ညက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မျက်နှာများကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း နာမည်များနှင့် တွဲစပ်ကြည့်သည်။ ဟိုလူများလား၊ အင်း... သန်းမြင့်ဆိုတာကကော။ တကယ်တမ်းတွင် ဦးတင်ကြည် ပြောနေသူများ အားလုံး မနေ့ညက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မလွဲမသွေ ရှိနေခဲ့မည်တော့ မဟုတ်ပါ။

တွေးရင်းနှင့်မှ စန်းလွင်ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကောင် ကလည်း ခုထက်ထိ မလာသေးဘူး။ မေ့များ မေ့နေပြီလား။ နာရီကို ကြည့် လိုက်သောအခါ ကိုးနာရီခွဲပြီး ငါးမိနစ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးတင်ကြည်ကလည်း စကားကို အသက်မရှူနိုင်အောင် မရပ်မနား ပြောနေ၏။

ဒီလူကြီး ပါးစပ်ထဲက လေတွေ ဘယ်နေရာကများ ထွက်ထွက် လာပါလိမ့်။ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်ဖြစ်နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွေထဲမှာ

ငုံထားတာများလား။ သူ့နားထဲမှာတော့ စကားပြောသံများသည် မသဲကွဲတော့။ တဗျစ်ဗျစ် မြည်နေသလို အသံမျိုးသာ ကြားရတော့သည်။

အင်း...ဒီတိုကြီးက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ တစ်မြို့လုံးရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ သတင်းတွေကို ဘယ်လိုရပါလိမ့်။ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေပေလိမ့်မည်။ ကဲ...အန်ကယ်ဘာသာ အန်ကယ်ပါးစပ်နဲ့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူး ပြောက်အိုးဖောက်နေရစ်ပေတော့။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ လစ်တော့မယ်။ သူ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ (မျက်လုံးကို တစ်ချက် ထောင့်ကပ်လိုက်ပြီး စာဘုန်းကြီးမလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်)

“ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော့် အဖေကိစ္စလေ”

“ဟာ...အေး၊ ဟုတ်သားပဲ။ အန်ကယ်တောင် မင်းကို မေးတော့မလို့ဟာကို၊ မေ့နေလို့။ ဘယ်လိုလဲ တွေ့ပြီလား”

“မပြောတတ်သေးပါဘူး အန်ကယ်။ ဒီနေ့မှ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်မေးကြည့်မလို့”

ပြောလည်းပြောရင်း ကောင်မလေးရှိရာသို့သို့လည်း ခိုးကြည့်ရင်း သူ ခြေလှမ်းကို ရွှေ့သည်။ ဦးတင်ကြည်က...

“အေး...အေး...သွား၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်။ ဒီမြို့က လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် အင်မတန် သတိထားကွ။ တစ်မြို့လုံးက ကောင်တွေ အားလုံးဟာ တိရစ္ဆာန်သာသာလောက်ရှိတာ”

ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်။ ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဒီမြို့ဆီလာဖို့ ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

နောက် ကောင်မလေးရှိရာဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပြင်ဘက်ထောင့် စားပွဲတွင် အခြားလူငယ် သုံးလေးယောက်နှင့်အတူ ထိုင်ကာ တဟီးဟီး တဟားဟား

လုပ်နေသော စန်းလွင်ကို အတော်ဝေးဝေးကတည်းက လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ စိတ်မတိုမိအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းလိုက်နိုင်သည့်တိုင် နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်...စန်းလွင်၊ မင်း လာမယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ စောင့်ရလိုက် တာကွာ”

စန်းလွင်က သူ့ကိုမြင်သောအခါ ပျာပျာသလဲဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံး ယူပေးရင်း...

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကို၊ ခုပဲ လာတော့မလို့”

သူ သိပ်မယုံ။ ဒီကောင့်အကျင့်က သည်လိုပဲ ဖြစ်မည်။ တစ်နေရာရာတွင် ထိုင်မိပြီဆိုသည်နှင့် ကျောက်ချ ရပ်နားထားလိုက်သလို ပင် နည်းနည်းမှ ရွှေ့ချင် လှုပ်ချင်ပုံမပေါ်။ သူများပြောသမျှ ထိုင်နားထောင် လိုက်၊ ငေးလိုက်၊ ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းဖို့ လူဖြစ်လာပုံ ရ၏။

အင်း...သည်မြို့ကလေးမှာ သည်လို လူငယ်တွေ ဘယ်လောက် များများ ရှိနေဦးမှာပါလိမ့်။

“အခုပဲ လာမလို့ အစ်ကိုရ။ ဒီမှာ ညက အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြီး စကားကောင်းနေတာနဲ့။ အစ်ကိုရော ညတုန်းက ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ ကြားပြီး ပြီလား”

သူ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ စန်းလွင်နှင့်အတူ ထိုင်နေ ကြသူများကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ ညက စန်းလွင်တို့၊ အသေး လေးတို့နဲ့အတူတူ ကင်းစောင့်သူတွေဖြစ်မယ်ဟု တွက်ဆကြည့်ဖြစ်သည်။

ညက ကိစ္စကို ဦးတင်ကြည် ပြောသလောက်သာ သူ သိထားရ သေး၏။ ‘သိပြီးပြီ’ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထပ်နားမထောင်ရတော့မည်စိုးသောကြောင့်...

“ဟင့်အင်း...ငါ ဘာမှမသိသေးဘူး ဆိုစမ်းပါဦးကွ”

“ညက ကမ်းနားရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘီလူး ဖမ်းစားသွားတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“ဟင်...မင်းတို့ ကင်းစောင့်နေတဲ့ ကောင်တွေက ဘာမှမလုပ်ကြ

ဘူးလား၊ ဘီလူးကိုကော တွေ့လိုက်ရလား”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက အင်း...ဒီကောင်တွေ ညက အရက်မူးနေကြမှာပါဟု အနည်းငယ် မကျေနပ်စွာ တွေးနေမိ၏။ ညက သူ့ကို တည်းခိုခန်းလိုက်ပို့ခါနီး ဟော့ကောင်...စန်းလွင် ကိုကိုမြင့်တို့ဆီ သွားနှင့်၊ ဦးကျင်စွမ်ရဲ့ဆိုင်က အရက်တစ်လုံးလောက် ဝင်ဝယ်သွားဦးဟု မှာနေသော အသေးလေး၏ အသံကိုပါ ပြန်ကြားရသလိုလို အောက်မေ့ သည်။ စန်းလွင်က...

“ကျွန်တော်တို့ အစောင့်ကျတာက ဘူတာရုံလမ်းဘက်မှာ အစ်ကိုရ။ ကမ်းနားရပ်ကွက်မှာ စောင့်တဲ့ ကောင်တွေနဲ့တော့ မတွေ့သေးဘူး။ နေဦး... အစ်ကို၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြားရသလောက်က ဘာမှ တိတိကျကျ မရှိသေးဘူး။ ကောလာဟလတွေ များနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကမ်းနား ဘက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား။ အစ်ကို သွားရှာမယ့် ဘုန်းကြီးကျောင်း တွေကလည်း အဲဒီဘက်မှာဆိုတော့ လမ်းကြုံနေတဲ့ ဥစ္စာ”

သူက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အေး...သွားလေကွာဟု ပြောလိုက် သည်။ ဒီ ဘီလူးကိစ္စကို တိတိကျကျသိရမှ ဖြစ်မယ်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။ ဟုတ်တယ်...သိအောင်လုပ်ရမယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသလိုမျိုး စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ မထမချင်း စန်းလွင်ကလည်း ဝိုင်းမှ ခွာဦးမည်မဟုတ်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် အချိန်ဖင့်နေဦးမည်ကို သိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စန်းလွင်က အတူနေကြသူများကို ကမ်းနားဘက် သွားလိုက်ဦး မယ်ကွာဟု ပျင်းရိပျင်းတွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း ရောယောင်ပြုံးပြ ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ စန်းလွင်က နှုတ်ဆက်ပြီးပြီးချင်း ဝိုင်းနားမှ မခွာ သေး။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်သည်။

“အစ်ကို...ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ကော အသေးလေးနဲ့ပါ ခင်တာ။ လူရင်းတွေလို သဘောထားလို့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မရှိတဲ့အခါ အကူအညီလိုရင်လည်း တောင်းလို့ရတယ်။ မှတ် ထား အစ်ကို၊ သူက ဥွန်ဟန်တဲ့။ သူက ဇော်မောင်၊ ဒီတစ်ယောက်က ရန်အောင်စိုး”

သူက ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့နှင့်ပြောကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြုံးပြရ ပြန်၏။ မျက်မှန်နှင့် ညွန့်ဟန်ဆိုသူက ကျွန်တော်တို့ကို ညီအစ်ကိုလို သဘောထားပါ ဘာညာ စသဖြင့် လျှောက်ပြောသည်။ ထိုသူမှာလည်း ပြောစရာစကားက များများစားစားရှိဟန်မတူ။ ပြောရင်းနှင့် ထိုနေရာမှာပင် လည်နေ၏။ ရန်အောင်စိုးဆိုသူ လူပုပုညက်ညက်က “ဟေ့ကောင်...စန်းလွင် သတင်းထူးရင် ငါတို့ကို ပြန်လာပြောဦး”ဟု မှာနေသည်။

“အေးပါကွ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ဪ... ဟိုကောင်ကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်ဦး”

“စိတ်ချ...မနေ့ညကဆို၊ ဟာ...မင်းကို မေးနေသေးတယ်”

စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောရင်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ရှည်လျားနေ ပြန်တော့သည်။

“သွားမယ်”ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ဆိုင် အပြင်သို့ တကယ်ရောက်ဖြစ်၏။

* * *

စန်းလွင်က ဆိုက်ကားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ကားလမ်းမ အတိုင်း နင်းလာခဲ့၏။ လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်းတွင် ဈေးရုံသစ်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ သို့သော် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။ ဈေးဝင်းအပြင်ဘက် ကားလမ်းမဘေး မြေကြီးပေါ်တွင်သာ ဈေးဗန်းများချကာ ရောင်းနေကြ သည်ကို တွေ့ရ၏။

အသံတွေ ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ် ဆူညံနေသော လမ်းဘေးဈေး တန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်ပျက်မိ၏။ ဝယ်မည့်သူများကလည်း ဟိုဘက် လျှောက်လိုက် သည်ဘက်လျှောက်လိုက်၊ တရုန်းရုန်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွ၊ ခြေထောက်တွေ လှမ်းလိုက် ရွှေ့လိုက်တိုင်း ဖုန်လုံးတွေ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ ထကာ မြေပေါ်ချခင်းထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဗန်းများပေါ် လွှမ်းအုပ် သွားသည်။

ကန်စွန်းရွက်တွေ၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်တွေကို ကြည့်လျှင် အစိမ်းရောင်ဟု ပြော၍မရတော့။ ဖုန်တွေ လူးကာ ဝါညစ်ညစ် ဖြစ်နေကြ၏။ ငါးစိမ်းတွေ

မှာ သွေးနှင့် ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်တွေ ကပ်နေလူးနေကြသည်။ ဘုရားရေး...သည် မြို့က လူတွေ ဒီလိုဟင်းတွေကို ချက်စားပြီး ဘယ်လိုများ မဖျားမနာဘဲ နေနိုင်ကြပါလိမ့်။

ခြေဖြင့် အနင်းခံထားရသောကြောင့် ပျော့ပြဲ ကြေမွနေသော ခရမ်းချဉ်သီးတွေ မြေကြီးပေါ်မှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေကြ၏။ အားလူးအပုပ်များ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်မှ အနားများကို လှီးထုတ်လွှင့်ပစ်ထားသော အပိုင်းအစများက လည်း ပြန့်ကျဲ ရှုပ်ပွနေ၏။

ဈေးသည်တို့ကလည်း ဈေးဗန်းများ၊ မိုးကာ ပလတ်စတစ်စများ၊ ဝါးကပ်များ၊ ခြင်းတောင်များ ဖြန့်ခင်းကာ အော်ဟစ် ရောင်းချနေကြသည်။ လူတွေကလည်း တိုးတေ့ တွန်းထိုးနေကြ၏။ ဆဲသံဆိုသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

ဈေးသည် မိန်းမဝဝကြီးတစ်ဦးက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ကုန်စိမ်းခြင်းတောင်းကြီးကို မ၊ချရင်း ဟဲ့...ငါ့နေရာ ဦးထားတဲ့ သောက်ကောင်တွေ အခု ချက်ချင်း ဖယ်ပေးဟု အော်ဟစ်နေ၏။ ဈေးတန်း အစွန်နားတွင် မိန်းမနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး သတ်ပုတ်နေကြသည်။ အင်္ကျီ၊ ထဘီများ ပြတ်စုတ်လန်ထွက်ကုန်သည်အထိ နှစ်ယောက်သား မြေကြီးပေါ်တွင် ဖက်ကာ လှိမ့်နေ၏။ ထု၏၊ ကိုက်၏၊ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲ၏။ လည်ပင်းကို ညှစ်၏။ ဆယ်နှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်က ခရမ်းသီးတစ်လုံးကို အလစ်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ လူကြီးတစ်ယောက်က ထိုကလေးကို ကုပ်မှ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ကလေးလေး၏ ပါးစပ်မှ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်သော စကားတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဈေးတန်းလမ်းဆား မျက်လှည့်ဝိုင်းမှ လင်းကွင်းကို 'ဂျမ်း...ဂျမ်း' မြည်အောင် ထုလိုက်သံကို ကြားရလေသည်။

* * *

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း သူ အိုမင်းသွားသလိုခံစားရ၏။ မောပန်းဆိုကျပ်လာသည်။ သူက စန်းလွင်ကို...
“ဈေးရုံကြီးက အသစ်စက်စက်ကြီးကွာ...ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့

များ ဈေးသည်တွေက အထဲဝင်မရောင်းကြဘူး၊ လမ်းဆေးမှာ ညစ်တီးညစ်ပတ် နဲ့ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ။ ဈေးရုံထဲမှာကော ဘာတွေရောင်းသေးလဲ”

စန်းလွင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဈေးရုံကြီးထဲမှာ ဘာမှမရောင်းဘူး အစ်ကို။ အခုမှ ဈေးရုံသစ် ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရောင်းနေတုန်း”

စန်းလွင်၏ စကားကို သူ သိပ်နားမလည်။ သေချာအောင် သူ ထပ်မေးလိုက်သည်။ စန်းလွင်က...

“အရင် ဈေးဟောင်းတုန်းကတော့ အထဲမှာ ရောင်းကြပါသေး တယ်။ အခု အစ်ကိုမြင်တဲ့ ဈေးရုံသစ်ကြီး ဆောက်လိုက်တာ သန့်လည်း သန့်သွားတယ်။ ကောင်းလည်း အတော်ကောင်းသွားတယ်။ အဲ...ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ခန်းတွေက ဈေးကြီးတော့ ဝယ်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဈေးရုံ သစ်ကြီးက ဘာမှမရောင်းဘူး။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ရောင်းနေတယ်လို့ပြောတာ”

စန်းလွင်၏ စကားကို နားထောင်လိုက်မိသောကြောင့် သူ ပိုမော လာ၏။ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ တစ်ခုခုပြောမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် လျှာက လေနှင့်ထိကာ ခြောက်သွေ့ သွားသည်။ ရေငတ်လာ၏။ နေကလည်း ပူလိုက်တာဟု သူ တွေးသည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ လူတွေလည်း လမ်းဆေးရောက်သွားတာပါပဲ အစ်ကိုရာ”

ဟု စန်းလွင်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ နေပူမှာပေါ့ နွေရာသီကိုးဟု သူ အယောင်ယောင်အမှားမှား တွေးရင်း စိတ်ကို ဖြေသည်။

ချောင်းရေရှိရာဘက်နှင့် နီးလာသောကြောင့် လေက ပို၍ သန့် သလိုလို၊ အေးစိမ့်သလိုလို အောက်မေ့ရသည်။ ငှက်တစ်အုပ် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းသွားကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သည်ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ရှေ့ဆက် ဆင်းသွားပြီး ဘယ်ဘက်ကို အတော်လေး ချိုးဝင်လိုက်ရင် ချောင်းကမ်းပါးကို ရောက်သွားရောဟု စန်းလွင်က သူ့ကိုရှင်းပြသည်။ နံနက် ဆယ်နာရီကျော် ခါစပင် ရှိသေးသောကြောင့် နေအလင်းသည် သိပ်စူးစူးလက်လက် မရှိလှ သေး။ သူ ရင်ထဲ နွေးလာ၏။

mgyc.com

မြို့ရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ အရက်ဆိုင်တွေ ပိုများသလိုပဲနော်ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ စန်းလွင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နံနက်ပိုင်းမှာပင် အရက် ဆိုင်တွေထဲမှာ တစ်ဝိုင်းစ နှစ်ဝိုင်းစ ဆိုသလို လူတွေ ရှိနေကြသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် သူ အံ့ဩချင်သလို၊ ဝမ်းနည်းချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်ဟုသာ ပြောကြကြေးဆိုလျှင် သည်မြို့ ကလေး ကိုယ်တိုင်က အတော်ကြီးမားသော အမှားသင်္ချိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေနိုင် ပေသည်။

“အရက်ဆိုင်တွေများတော့ ဘာဖြစ်သလဲ အစ်ကို”

ဟု စန်းလွင်က နားမလည်စွာ မေး၏။ သူ အနည်းငယ် စိတ်ညစ် မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ...

“ကောင်းတာပေါ့ကွ။ အရက်မူးရင် ကျွဲခိုးပေါ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ တစ်မြို့လုံးက အရက်မူးနေတော့ ဒီမြို့မှာ ကျွဲအခိုးခံရမှာ ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ စန်းလွင်က တိုးတိုးကလေး ရယ်၏။

နောက် ညဘက်လမ်းဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုက်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆင်း၏။ ‘ဒဿနသစ်’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။ ဆိုင်နာမည်က တယ်လှပါကလားဟု သူ အောက်မေ့မိ၏။ အတွေးအခေါ်သစ်၊ အမြင်သစ်တွေကို လိုလား နှစ်ခြိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဟုလည်း စိတ်ထဲက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဆိုင်းဘုတ်ကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ‘ဒဿနသစ်’ ဟူသော စာတန်းအပေါ်တွင် ‘အရဟံ’ဟူသော စာလုံးကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ရင်ထဲမှာ မအီမလည်ကြီး ခံစားလိုက်ရ၏။

ဘယ့်နှယ်လုပ် အတွေးသစ် အမြင်သစ် ထွန်းကားနိုင်ပါတော့မလဲ။ ဆိုင်းဘုတ် ရေးထားတာကိုက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်က ဈေးရောင်းနည်း အဟောင်းကြီးဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ သည်မြို့ကလေးတွင် အဆီအငေါ် မတည့်တာတွေ အတော်များ၏။

လူငယ်နှစ်ယောက် ထိုင်နေသော ဝိုင်းသို့ စန်းလွင်က ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ သူကပါ စန်းလွင်ဘေးတွင် ရောယောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စန်းလွင်က...

“ညတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဝင်းကျော်။ ကင်းစောင့်တဲ့အထဲ ခင်ဗျားတို့ ပါပါတယ် မဟုတ်လား”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူက နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

“ပါတာပေါ့ကွာ၊ သိပ်ပါတာပေါ့။ ဒီဘက်မှာ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ် မယ့်သူဆိုလို့ ဘယ်သူရှိတာမှတ်လို့၊ ငါနဲ့ တင်ကိုကိုနဲ့ပဲ ရှိတာ။ မင်း သိပါတယ် စန်းလွင်ရာ၊ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို ငါတို့နှစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှထွက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဆို...”

“ခဏ...ခဏလေး...ကိုဝင်းကျော်၊ ညကကိစ္စ ပြောပါဦး”

“အေးပါ...ပြောမယ်လေကွာ၊ ငါတို့ ဘယ်လောက် အကွက်စေ့စေ့ လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား။ ငါဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့လတုန်းက ကင်ဒိုဓားတစ်ချောင်း သွားဝယ်ထားတာ။ ဓားမှ တကယ့်အကောင်းစား ကင်ဒိုအစစ်။ နှစ်သောင်းတောင်ပေးရတယ်။ ဒါနဲ့ ဓားဝယ်တုန်းကတောင် ငါ့ဦးလေးက ပြောသေးတယ်။ ဒီလို...”

စန်းလွင်က ကမန်းကတန်း လက်ပြုပြီး တားသည်။

“ခဏနေပါဦး...ကိုဝင်းကျော်၊ ညက ဖြစ်တာကို အရင်ပြောပါဦး”

ဟု အလောတကြီး ဝင်မေး၏။ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အသား ညိုညို အရပ်ပုပုနှင့် တင်ကိုကိုဆိုသူက...

“ညက ဘီလူးက ငါတို့လူငယ်တွေ ကင်းစောင့်နေတဲ့ဘက်က ဝင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ လူကြီးပိုင်းတွေစောင့်နေတဲ့ အခြမ်းက ဝင်သွားတာ။ ဟင်း...ငါတို့ဘက်ကသာ ဝင်လာရင် ဒီလို ဘယ်လွတ်မလဲကွာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောရင်း နံဘေးမှ ဝိုင်းကို မျက်စိထောင့် ကပ်၍ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်လိုက်၏။ သူကပါ ရောယောင်၍ တင်ကိုကို ကြည့်သော စားပွဲဘက် လိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုဝိုင်းတွင် အသက်ငါးဆယ် ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး လူကြီးသုံးယောက် ထိုင်နေကြ၏။ တစ်ယောက်က မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးကလေးတစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တင်ထားသည်။ တစ်ယောက်က မျက်မှန်ထူထူကို ချွတ်ကာ အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့်

နီရဲနေသည့် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်နေ၏။

ဝင်းကျော်ကလည်း တင်ကိုကို ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ လူကြီးဝိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အဲဒီဘက်မှာ စောင့်နေတဲ့ လူကြီးတွေကလည်းကွာ၊ မပြောချင်ပါဘူး။ ဘီလူးဝင်လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့”

တင်ကိုကိုက...

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဖဲရိုက်နေတာကိုး”

သူ နားထောင်ရင်း ပြုံးမိသည်။ သည်လူနှစ်ယောက် အတော်အတွဲညီတာပဲဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ မျက်မှန်နှင့်လူကြီးက သူတို့ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ငါဆဲလိုက်ရ မကောင်းဘဲရှိတော့မယ်”

ဟု အသံမာမာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ တမင်ကြီးစား၍ မာကျောကျောပြောနေရသော်လည်း ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် မလုံမလဲ အမူအရာပေါ်နေ၏။ ပြောပြီးပြီးချင်းပင် ပျာပျာသလဲ မျက်စိအကြည့်ကို လွှဲသွားသည်။

နံဘေးမှ ပခုံးပေါ် မျက်နှာသုတ်ပဝါတင်ထားသည့် အဘိုးကြီးကတော့ ကျပ်တန်အနွမ်းတွေ တစ်ထပ်ကြီးကို ရေတွက်ရင်း ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စိထပ်နေ၏။ အင်း...ဖဲနိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တူတယ်ဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ကျတော့ တရုန်းရုန်းနဲ့ အရက်သောက်နေကြပြီးတော့...”

မျက်မှန်နှင့် လူကြီးက မကျေနပ်သလို တတွတ်တွတ် ရွတ်နေ၏။ ထိုသို့ ပြန်စွပ်စွဲလိုက်သည်ကပင် သူတို့ ဖဲရိုက်ကြောင်း ဝန်ခံသလို ဖြစ်သွားသည်ကို ထိုလူကြီး သတိမထားမိ။ သူ့ဘေးက နားထောင်ရင်း ရယ်ချင်လာ၏။ ဝင်းကျော်က...

“ဘာဖြစ်လဲဗျာ...လူငယ်တွေပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိမှာပေါ့”

တင်ကိုကိုကလည်း တပူပူနှင့် ဝင်ပြော၏။ ဟိုဘက်ဝိုင်းနှင့် သည်ဘက်ဝိုင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ပြောရင်း ငြင်းခုံနေကြသည်ကို နားထောင်

ရင်း သူပါ ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

* * *

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီခွဲကျော်နေပြီ။ သူ့အဖေကိစ္စကို ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် သွားစုံစမ်းရန် ကိစ္စရှိသေးသည်ကို သတိရသွားပြီး စိတ်ထဲလေးသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သူ ထိုင်ရာမှ မထချင်သေး။

ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အခုအချိန်က ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းခံတွက်ချိန်ပဲ။ ငါသွားရင်လည်း ဘာမှသိပ်အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု တွက်ကာ သူ့စိတ်ကို ဖြေပြီး ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

* * *

အဘိုးကြီးသုံးယောက်က ပြောရင်းဆိုရင်း အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် သူတို့ဝိုင်းသို့ ကူးလာ၏။ စကားသံတွေ ပိုဆူညံ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလှအယက် ပြောနေသောကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။

နားထောင်ရသလောက်တော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်သွားမှန်း တိတိကျကျ သိပုံမပေါ်။ နံနက် ငါးနာရီလောက်တွင် လမ်းထိပ်တစ်အိမ်ကျော်မှ ဒေါ်သန်းစိန်ဟူသော မိန်းမကြီး ငိုသံကြား၍ ပြေးသွားကြည့်ကာမှ ဒေါ်သန်းစိန်၏ သမီးအငယ်လေး ပျောက်နေသည်ကို သိကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ ရှိနေသေးကြောင်း အဖေဖြစ်သူက အခိုင်အမာ ပြောသည်ဟု ဆို၏။

ဝင်းကျော်တို့၊ တင်ကိုကိုတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သည်ထက် ပိုမသိ။ သူတို့က ဒေါ်သန်းစိန်ကြီး မည်သို့မည်ပုံ ငိုသည် ဆိုသည်ကိုသာ အသေးစိတ် ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေကြသည်။ တစ်ဦးက မမြင်လိုက်သောအကွက်ကို တစ်ဦးက ဝင်ထောက်ဖြည့်စွက်ပြီး (ကြည့်ခဲ့ရသော ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲအကြောင်းကို ပြန်ပြောသလိုမျိုး) ပြောကြသည်။

လူကြီးသုံးယောက်ကလည်း ပျောက်ဆုံးသွားသော ကလေးမလေးသည် ငယ်စဉ်တုန်းက သူတို့လက်ပေါ်တွင် မည်သို့မည်ပုံ ကြီးပြင်းလာ